CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"HE THAT DOETH THE WILL OF GOD ABIDETH FOREVER." 1 John 2:17

JULY 17th 1959 - No. 405 · 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

ALTIJD VACANTIE

De vacantiegangers hebben de highways weer veroverd, de kampeerplaatsen en motels zijn weer bevolkt en de souvenierwinkels doen goede zaken. Op de kantoren gaat het werk wat trager dan gewoonlijk, want een deel van het personeel is met vacantie, anderen zitten vol plannen voor de vacantie die voor hen nog komen gaat en de rest is juist terruggekeerd en heeft er nog wat moeite mee, weer op gang te komen.

Dat laatste klinkt misschien wel wat dramatisch, haast belachelijk in de oren van een farmer, die inplaats van vacantie juist de drukste tijd van het jaar beleeft. Ja, die stadsmensen kunnen het soms maar raar vertonen; eerst klagen ze, dat ze zo hard aan vacantie toe zijn en als de vacantie op is, schijnen ze meer vermoeid te zijn dan ooit.

Om eerlijk te zijn zullen velen moeten toegeven, dat hun manier van vacantie houden inderdaad vreemd is, en dat de vacantie hen meer vermoeit dan verkwikt. Maar ook al hebben we ons in de vacantie niet overspannen door zoveel mogelijke mijlen te verslinden of zoveel mogelijk dingen te zien dan kunnen we toch soms met een teleurgesteld gevoel weer aan ons werk beginnen. Als de vacantie achter de rug is, schijnt in zekere zin ook de zomer voorbij te zijn en er ligt weer een vol jaar van plicht en werk voor ons. En dan kunnen we tot de ontdekking komen, dat de vacantie ons wel even de zorgen en moeilijkheden heeft doen *vergeten*, maar dat ze er na de vacantie nog precies zo zijn. Ze zijn niet opgelost. Inplaats van de rust, die we zo nodig hadden, was de vacantie alleen maar een pauze, die geen werkelijke verandering bracht in ons gespannen leven

***

Wat we nodig hadden was niet een verandering van omgeving, of een verandering van tempo, maar een verandering van ons hart. De ontspanning van ons lichaam en de ontspanning van ons brein kon niet ontwikkelen tot een ontlading van ons hart; ons hart is er niet lichter van geworden en daarom beginnen we weer aan het nieuwe jaar van werken met lood in de schoenen. Als we onszelf op zo'n moment goed kennen, ontdekken wij, dat er een diep verlangen in ons is naar innerlijke vrede, die ons in staat zou stellen om het leven met een bevrijde en ontwapende glimlach tegemoet te treden.

We hebben, zoals het in de psalmen staat wel "onze ogen opgeslagen naar de bergen", we hebben de stilte en de schoonheid van de natuur gezocht, maar het innerlijk verlangen naar vrede kan pas bevredigd worden, als we ontdekt hebben "mijne hulp is van de Here, die de hemel en aarde gemaakt heeft".

***

We hebben vacantie nodig van onze zorgen, de boer evengoed als de stadsmens. U kent de oorzaken van die zorgen wel. Hoe moeten al die rekeningen op tijd betaald worden? Hoe kan de gezondheid van ons gezin veilig gesteld worden? Hoe zal het gaan met de zaak? Hoe zal dat ooit goed komen met mijn verkering? Hoe moet het nu met de opvoeding der kinderen, ze worden zo groot . . . Verder is er dan nog de vrees-aanjagende wereld, met atoomproeven, oorlogsdreiging, gevaren in het verkeer en op het werk. Wat een zorgen, wat een vrees . . .

Dat is dan allemaal nog min of meer "in het aardse vlak". Hebt U ook zorgen en vrees op geestelijk terrein? Twijfel, of U wel gered bent? Of als U daarvan zeker bent, moeilijkheden op het pad der gehoorzaamheid? Misschien bent U diep teleurgesteld over het leven van vallen en opstaan, dat U leidt. Wat kan het een mens down maken, elke avond opnieuw te moeten bekennen, dat er niets van terecht gekomen is. Opgeven, dat kunt U niet, maar U ziet al met vrees de volgende dag tegemoet, want wat zal er weer veel verleiding zijn waar niemand iets van weet . . .

***

Van al deze zorgen en vrees hebben we vacantie nodig, geen pauze om daarna op dezelfde voet voort te gaan, maar een permanente vacantie die ons bevrijd doet glimlachen. Dat kan. We behoeven en mogen niet zo doorgaan, als we Jezus horen nodigen: "Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt en *ik zal U rust geven.* (Matth 11:28)

Het is soms moeilijk te geloven, dat dit ook gezegd is met het oog op ons, in deze tijd. Het is moeilijk voor een pasbeginnend zakenman en voor een overdrukke huismoeder, te geloven dat Jezus ons deze zomer kan verlossen van bezorgdheid in een moordende concurrentie en van vrees over de toekomst van onze kinderen in een atoomtijdperk.

Het is ook haast niet te accepteren, dat er bij Jezus vacantie te vinden is voor het hart, dat er geen gat meer inziet, hoe het goed zal komen met de christelijke school, met de christelijke vakbeweging, met ons politiek belijden of met ons persoonlijk getuigenis.

***

We moeten niet verbaasd staan over de mislukkingen als we leven in gespannenheid. Als we vermoeid en belast zijn klopt er iets niet, ook al menen wij in gehoorzaamheid te leven, want het juk dat Jezus ons wil laten dragen is zacht, en Zijn last is licht (Matth. 11:30). Wie dus moet klagen, dat het zo moeilijk en zwaar is, is er hoognodig aan toe om tot Jezus te komen, en rust te ontvangen. Hoe? Behoeven we dan niets meer te doen? Gaan we dan vacantie houden van ons christelijk werk? Laten we dan de boel maar waaien?

De echte vacantie, de permanente, altijddurende vacantie bestaat niet uit een pauze, het is geen leegte, geen niets-doen, maar het is rust, vrede terwijl we een zacht juk dragen en een lichte last. Dit komt alleen als we ophouden zelf krampachtig te willen werken. Dan zegt Jezus: "Zo iemand mij liefheeft, die zal mijn woord bewaren, en Mijn Vader zal hem liefhebben, en wij zullen tot hen komen en zullen woning bij hem maken . . . *Mijn vrede geef ik u.* Uw hart worde niet ontroerd en zijt niet versaagd". (Joh. 14:24-27)

Er is dan geen angst meer, geen vrees voor wie Jezus liefheeft, want die liefde sluit de vrees uit. Wat wij voortaan doen in gehoorzaamheid, doet Christus, die in ons woont. (Galaten 2:20) Dan hebben we ook geen kans meer, ons op onszelf te beroemen, op onze wijsheid of op eigen heiligheid want "uit Hem zijt gij in Christus Jezus, die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing; opdat het zij, gelijk geschreven is: "Die roemt, roeme in de Here" (1 Cor. 1:30,31)

Wij wensen U een prettige vacantie toe, ook als U juist weer aan het werk gegaan bent.

Ad. Otten

De Prins aan het roer

Kapitein Rolland Barras uit Lauzon Quebec een ervaren loods van de Saguenay River stond op de brug van het koninklijk jacht "Britannia" en was verbaasd toen hij de Hertog van Edinburg het commando zag overnemen om het schip te meren. "Hij meerde de "Britannia" op buitengewone wijze" zo oordeelde Captain Barras. "Ik was er diep van onder de indruk".

Ieder die enig begrip heeft van de moeilijkheden die het meren van een groot schip met zich meebrengt — en de "Britannia" heeft een waterverplaatsing van 1700 ton en is 412 voet lang — zal Captain Barras' verbazing delen. Om een dergelijk schip langszij een kade te krijgen is een hele serie weloverwogen en precies op tijd gegeven orders nodig aan de stuurhut en machinekamer en een diepgaand begrip van factoren als stroming en de traagheid van het bewegende schip. Het is geen werk voor een amateur die zonder twijfel bij een poging het schip te meren zowel kade als schip zou kraken..

De Duke of Edinburgh is echter geen amateur. Hij is zeeman van beroep, die nu de eervolle positie van hogere officier in de Royal Navy zou bekleden, ware het niet dat hij de Koningin gehuwd had. Toen hij enige jaren voor de oorlog, de marine als beroep koos, deed hij dit omdat hij zich hiertoe aangetrokken gevoelde en ook uit familietraditie - er waren twee commanders-in-chief van de Royal Navy in de hertogelijke familie - maar ook omdat hij met bescheiden persoonlijke inkomsten een werkkring moest zoeken om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Hij klom in zijn gekozen beroep flink omhoog, zij het niet op opvallende wijze. Meer nog dan zijn tegenwoordige rang van Admiral of the Fleet (wat overeenkomt met Field Marshal) is hij ongetwijfeld trots op het feit dat hij, zonder preferentie, alleen door eigen kunde, in 1950 de rang van Lieutenant Commander bereikte (overeenkomend met Major) en het commando verkreeg over zijn eigen schip, het 1430-ton metende fregat H.M.S. "Magpie". Hij was toen nog geen 30 jaar, juist ongeveer de leeftijd waarop marineofficieren met een bijzonder goede staat van dienst het commando wordt toevertrouwd over een kleiner oorlogsschip.

Het moet voor de Hertog van Edinburgh een grote teleurstelling geweest zijn toen de plichten verbonden aan zijn positie hem dwongen de actieve dienst ter zee op te geven. Uit het kleine voorval in Port Alfred kan men zien dat hij probeert het te onderhouden en dat hij, al heeft hij zijn beroep acht jaar lang niet uitgeoefend, niets van zijn oude kundigheid heeft verloren.

INTEGRATIE; Canada's Probleem

Canada mag dan een land van royale overvloed zijn, op de immigrant die hier kersvers aankomt maakt een en ander dan toch maar de indruk van een woestijn van onzekerheid en vreemdheid. Maar, als een oase in die woestijn is het dan voor de nieuw aangekomene wanneer hij mensen ontmoet die hem in zijn eigen taal aanspreken. Daar klamt hij zich aan vast. Dat geeft hem ineens een gevoel van weelde.

Een oase, ja dat is ongetwijfeld ook de plotseling zich over hem ontfermende kerk waar zijn taal nog steeds gesproken, zijn eigen geloof nog steeds op dezelfde wijze beleden wordt. In die kerk ontmoet hij zijn landgenoten. Hij spreekt er over gemeenschappelijke kennissen in het oude vaderland. Hij herkent de oude sfeer. En ineens kan hij zich rijk voelen.

De ervaring die zo menig Nederlands immigrant in Canada in dit opzicht opdoet, is vrijwel gelijk aan die van zijn aanstaande medeburger van Duitse afkomst.

Het schijnt dat Canada er in het algemeen vanuit gaat dat zij die als immigrant binnenkomen op de duur vanzelf wel hun weg hier zullen vinden, vanzelf wel zullen in-burgeren, vanzelf wel geintegreerd zullen worden in het Canadese leven. Professor Friedmann, in zijn in vorige artikelen reeds besproken boekje over de Duitse immigratie in Canada, somt een aantal zaken en feiten op omtrent de immigrant van Duitse afkomst die, zoals we zullen zien, grotendeels op dezelfde wijze vallen op te merken ten aanzien van de Nederlandse immigrant. Hij komt op grond daarvan op voor een intenser zich bezighouden met de integratie der immigranten door de Canadese authoriteiten. Inderdaad een zaak die ook ons wel eens mag bezighouden, althans om daarvan het voor en tegen nadrukkelijk af te wegen. Maar laat ons eerst zien wat er zoal opvallend is aan de Duitse immigrant in Canada na zijn aankomst hier.

Het probleem waarmee de Duitse immigrant al meteen zit, evenals zijn soort- en lotgenoot van Nederlandse afkomst, is dat hij zich over het algemeen zeer onvoldoende heeft voorbereid op de taal van dit land. Onnodige frustratie en complicatie is daarvan een onvermijdelijk gevolg. Dat was nog niet zo onoverkomelijk in de jaren dat bij wijze van spreken de Canadese werkgevers nog liepen te zoeken naar werkkrachten, maar vandaag aan de dag, nu er wel werk is, maar dat werk dan toch *gezocht* moet worden, is kennis van de taal een der eerste vereisten. De werkgever wil weten wat vlees hij in de kuip heeft. De immigrant die zich niet kan uitdrukken en voldoende duidelijk maken, die de vaktermen eenvoudig niet kent in de taal des lands, moet niet verbaasd zijn wanneer zijn kunde of kennis simpelweg genegeerd word om deze reden. Hij krijgt niet steeds kans om te *tonen* wat hij niet eerst kan *zeggen*. Een tweede zaak die opvalt is dat vele Duitse immigranten schijnen te trekken naar die plaatsen waar reeds velen van hun landgenoten zich bevinden. Er is dus niet zozeer een wijde spreiding over het gehele Canadese landschap. In het bijzonder de steden blijken aantrekkelijk.

In de derde plaats is daar de teleurstelling dergenen die uiterst bekwaam in hun vak zijn. Zij zijn vaklui, verwachten een goede baan in eigen vak en tegelijk een honorering van hun prestaties als zij zich hadden gedroomd. Dat valt tegen. Niet iedereen komt in zijn eigen vak. Misschien zelfs een betrekkelijk gering percentage, en de honorering is niet overkomstig de verwachtingen de eerste tijd. Dit schept ressentment en desillusie. De verwachtingen zijn te hoog gespannen geweest voor het vertrek. Men had het elkaar te gemakkelijk voorgespiegeld. Dit treft juist de Duitse groep in het bijzonder omdat zich een zeer groot percentage werkelijke vaklieden onder hen zijn.

Een ander feit, dat wij als immigranten van Nederlandse komaf onmiddellijk herkennen, is de spanning die er bestaat tussen hen die hier al vroeger zijn gekomen en hen die pas in de laatste jaren zijn gearriveerd. Beiden komen uit Europa, maar dan uit een totaal verschillend Europa. Beiden komen in Canada, maar dan in een radicaal ander Canada. Het is iets anders om het Europa van rond 1900 te verlaten en dan in het Canada van die tijd aan te komen, of Europa van '59 achter zich te laten en in het huidige Canada te arriveren! Het maakt zelfs al een diepgaand verschil of men voor de tweede wereldoorlog of

GUNSTIGE VOORUITZICHTEN

De Canadian Netherlands Immigration Council zond ons het volgende persbericht toe:

De in het persbericht van maart 1959 uitgesproken verwachting betreffende de opgaande lijn in Canada's economie en de toenemende werkgelegenheid heeft zich ten volle bewaarheid. Het herstel, dat in een langzaam tempo is aangevangen, heeft zich in de loop van het tweede kwartaal 1959 zeer duidelijk gemanifesteerd.

Ook de vooruitzichten voor de tweede helft van 1959 worden gunstig beoordeeld: algemeen wordt verwacht, dat de toeneming in de economische activiteit zich in een versneld tempo zal voortzetten. De produktiecijfers in de industriële sectoren liggen belangrijk hoger dan die van 1958. Het bruto nationaal produkt, hetwelk een goede barometer is voor de economische activiteit, steeg op jaarbasis omgerekend met 4% vergeleken met het jaar 1958. De productie in de staalindustrie steeg met 17%, die van de auto-industrie met 15%, vergeleken met dezelfde periode van 1958.

Ook de werkgelegenheid blijft zich gunstig ontwikkelen, zelfs in zodanige mate, dat in meerdere sectoren, vooral in de landbouw en metaalverwerkende industrieën, met een toenemend arbeidstekort rekening wordt gehouden. Het aantal werkzoekenden beweegt zich in een sterk dalende lijn en liep alleen al gedurende de maand mei terug met 111.000. Hieraan kan worden toegevoegd, dat onder de Nederlandse emigranten niet van werkloosheid kan worden gesproken. De gunstige werkgelegenheid en de conjunctuurverbetering uitten zich in een vermeerdering van het aantal werkende personen met ongeveer 200.000, n.l. van 5.660.000 in april 1959 tot 5.850.000 in mei 1959.

Gezien de gunstige ontwikkeling van de werkgelegenheid bestaan er voor Nederlandse emigranten goede plaatsingskansen, waarbij kennis van de Engelse taal een belangrijke factor vormt. Wel moet met de mogelijkheid rekening worden gehouden, dat in de aanloopperiode tijdelijk genoegen moet worden genomen met ander werk dan waarin men uit hoofde van opleiding en ervaring bekwaamheid heeft gekregen. Na verloop van enige tijd kan in het algemeen plaatsing in eigen beroep worden verkregen.

Teneinde te kunnen gebruik maken van de huidige mogelijkheden in Canada en de verwachte gunstige conjunctuur in 1960 verdient het sterk aanbeveling voor hen, die emigratieplannen koesteren, zo spoedig mogelijk hieraan uitvoering te geven.

FOR THE FARMERS:

Waar blijven de meisjes?

Er was een tijd — en die is nog niet voorbij — dat de boer met zorg en tegenzin moest aanzien, dat zijn zonen de farm de rug toekeerden om een betrekking in de stad te zoeken. Nu is hetzelfde het geval met zijn dochters. Dr. Helen C. Abell, een sociologiste van het Canadese ministerie van Landbouw heeft daarover een boekje opengedaan. Ze zei, dat het tekort aan meisjes op het platteland zorgwekkend werd, niet alleen voor de jonge boeren, die moeite hebben om een vrouw te vinden, maar ook voor het sociale leven in de plattelandsplaatsen en dorpen. Het verplichte en gratis onderwijs, dat de boerenmeisjes tegenwoordig krijgen, stelt hen min of meer op gelijke voet met meisjes uit de stad en boerenmeisjes kunnen tegenwoordig wel wat anders te doen krijgen dan op het land te werken of melkmeisje te worden op een andere boerderij.

Jammer genoeg vertelde Dr. Abell niet, wat volgens haar de oplossing van dit probleem zou kunnen zijn.

GERINGER BELONING

Het verschil in loon tussen de werkers op de boerderij en in de industrie wordt nog steeds groter, aldus de Economische afdeling van het Canadese ministerie van Landbouw. Het gemiddelde uurloon voor landarbeiders was 91 cent in Januari en 95 cent in Augustus, vorig jaar, volgens de statistieken. In dezelfde maanden waren de gemiddelde uurlonen in de mijnindustrie $1.96 en in de fabrikage-industrie $1.64, terwijl in de bouwnijverheid een gemiddeld uurloon werd gemaakt van $1.81 in Januari en $1.76 in Augustus.

Over de vijfjarige periode 1953-1958 stegen de lonen van de landarbeiders met 10 tot 21 procent, terwijl in dezelfde periode de lonen in de industrie stegen met 21 tot 30 procent. Het verschil wordt dus voortdurend groter.

BLIJVENDE VREUGDE

Onze blijdschap over de bewijzen van toenadering tussen de vrijgemaakte en de synodaal Gereformeerde Kerken in Nederland (CC, July 3rd, 1959) kan maar moeilijk gedeeld worden door Ds. G. Van Dooren, zo schrijft hij in "Canadian Reformed Magazine", een blad voor de vrijgemaakt Gereformeerden in Canada. Hij schrijft, dat er "goed-gereformeerde critiek" mogelijk is op de dingen die in Groningen, Almelo en Baarn gebeuren, en nu wil hij daarover een gesprek beginnen met Calvinist-Contact.

Allereerst willen wij hierop antwoorden, dat het ons spijt, dat Ds. Van Dooren er moeite mee heeft, in dit geval "blijde te zijn met de blijden", maar dat onze vreugde desondanks groot is over elk bewijs van toenadering tussen mensen, die e e n in Christus behoren te zijn.

Wanneer er critiek bestaat op de wijze, waarop die toenadering tot stand komt kan het belangrijk zijn, dat die critiek ter plaatse bekend wordt. Calvinist-Contact kan echter niet spreken namens een van de beide partijen, noch namens de Christian Reformed Church, die ook in dit verband genoemd wordt en zelfs niet namens leden van de Chr. Ref. Church, daar Calvinist-Contact ook vele leden van andere kerkformaties onder zijn lezers telt en hen evengoed wenst te vertegenwoordigen. Als vertegenwoordiger van alle lezers, uit verschillende kerkelijke groeperingen, wil Calvinist-Contact zich ook bij de voortduur gaarne verheugen in pogingen — altijd min of meer feilbaar — tot gehoorzaamheid aan Christus' woord " dat zij allen e e n zijn".

Op 2 Juli is in Brussel het huwelijk gesloten tussen de Belgische Prins Albert en een Italiaanse Prinses. De foto toont de bruidegom, terwijl hij gefeliciteerd wordt door zijn broer, de ongetrouwde Koning Boudewijn.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

GELD (IV)

In 1934 werd de nationale bank, de Bank of Canada, gesticht. Deze kreeg ondermeer het alleenrecht om papieren geld uit te geven, de andere banken verloren dit privilege. De banken kregen vijftien jaar de tijd om zoveel mogelijk hun eigen biletten uit de omloop te nemen. Op 31 december 1949 nam de Bank of Canada de verantwoordelijkheid over voor de biljetten van de banken die nog in omloop waren en de banken moesten een bedrag aan de Bank of Canada betalen gelijk aan het bedrag van deze biljetten. De meesten van ons hebben nooit een biljet gezien dat uitgegeven werd door een van de handelsbanken. Het is nogal wat groter dan onze tegenwoordige biljetten. Er komen er af en toe nog wel binnen bij de bank, maar dan moeten ze regelrecht uit de circulatie genomen worden.

Niet alleen waren de bankbiljetten groot, maar ook de regeringsbiljetten waren groter dan nu. De maten van 7 bij 3 5/16e inch waren wat ongemakkelijk en in 1935 kwamen van de Bank of Canada biljetten uit die kleiner waren. De eerste biljetten van 1935 werden in het Engels of in het Frans gedrukt, in plaats van tweetalig zoals nu. De biljetten die we nu gebruiken kwamen in september 1954 voor het eerst in de omloop. Ze zijn nog een beetje kleiner dan de voormalige en hebben de foto van Koningin Elizabeth op de rechterkant in plaats van in het midden zoals de Koning George biljetten dit hadden.

Het maken en verspreiden van Canada's geld is een groot bedrijf. In de loop van een typisch jaar drukt de Bank of Canada ongeveer 150 miljoen nieuwe biljetten met een waarde van $700 miljoen. Het grootste gedeelte van deze productie is in de biljetten van $1. en $2., omdat die meer gevraagd worden en sneller verslijten. Deze kleine biljetten hebben gemiddeld een 'levensduur' van 10 maanden. De waarde van de biljetten in omloop varieert gedurende het jaar, maar gemiddeld is het zo rond 1500 millioen dollar. Zo'n grote voorraad is wel een heel verschil met het tekort van 200 en 300 jaar geleden. Toch is dit geld lang niet het enige betalingsmiddel in Canada. Met de groei van de financiele instituties is men veel meer 'cheque-geld' gaan gebruiken om te betalen. Nu wordt dat gebruikt voor ongeveer 80% van alle transacties.

Alle moeite wordt gedaan om te zorgen dat het geld zijn rol goed kan spelen en om vervalsing heel moeilijk te maken. Er is een goed ontwerp gebruikt voor beide de voor- en achterkant van de biljetten en de hoogste kwaliteit papier en gravure-methoden worden gebruikt in het drukken.

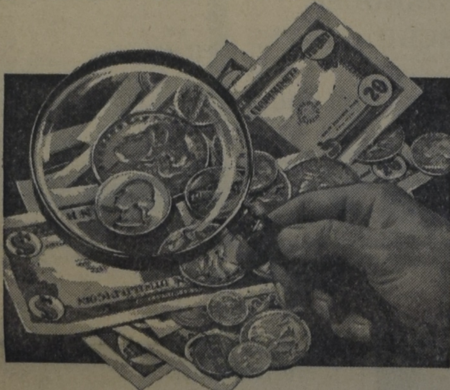
Zo goed als alle eigenschappen van de 1954-serie biljetten dienen om het gemakkelijker te maken een echt van een vals biljet te onderscheiden. De beste manier om dit te doen is om het verdachte biljet naast een echt te houden. Kleine afwijkingen die één voor één niet op zouden vallen, lopen nu in het oog in het geheel van het biljet. Het echte biljet zal er beter uitzien; gewoonlijk zien valse biljetten er grijs uit vergeleken bij echte. Het zwart van de randen is niet zo donker, en de heel fijne witte lijnen in de randen en achter de letters zullen bij een vals biljet grover, wazig en vaak gebroken zijn. Vergelijk ook de heel kleine lijnen (eigenlijk stipjes) in het portret van de Koningin. Het portret is aan de rechterkant geplaatst zodat het niet kapot zou gaan door het herhaaldelijk vouwen. Let vooral op de ogen, daar een vervalsing in het detail hier het vlugst te zien zal zijn. Alle biljetten zijn in twee kleuren gedrukt, bij valse biljetten zin de twee kleuren soms niet precies op elkaar gedrukt, wat gemakkelijk te zien is als U het biljet even bestudeert. Ten laatste, als U nog niet zeker bent, vouwt U het biljet door het portret en doe hetzelfde met een ander, op dezelfde plaats. Hou de twee tegen elkaar en dan zult U het verschil wel kunnen zien.

Ieder biljet heeft twee handtekeningen en twee nummers. Indien U nu een biljet per ongeluk verscheurt of gedeeltelijk verbrandt, kunt U er altijd nog iets voor terug krijgen.

Zolang er drie van de vier nummers en handtekeningen over zijn, heeft een biljet nog de volle waarde. Als er nog twee over zijn krijgt U de helft uitbetaald ervoor. Als U alleen nog maar snippers of verweekte of verschroeide stukken over hebt, doe die dan in een enveloppe en vraag aan Uw bank of die ze voor U op wil sturen naar de Bank of Canada voor een schatting. Licht dat U er nog iets voor krijgt.

Tenslotte mogen we iedereen er nog wel even op wijzen dat het illustreren, fotograferen en afdrukken van geld net zo strafbaar is als vervalsen en uitgeven van vals geld.

J. Hofstee

ON YOUR WAY

LEARNING A TRADE

For his God doth instruct him aright and doth teach him.

Isaiah 28:,26.

Sooner or later a young man may settle down in life and realize that he will do well to learn a trade, in order that he may be able to earn a good livelyhood. Sad to say, some young men wait until later, before they become aware of the fleeting of time and the wasting of splendid opportunities. Happily, most young people do realize that now, while they are still in their formative years, is the time to get down to business and settle upon a definite course in life.

Not all young men become equally skilled in one trade or another. Some just don't become good bricklayers or carpenters or machinists. No matter how hard they try, they will continue to struggle along in their chosen field of occupaton. They simply do not have the talents in the same measure that other young men may have. Still, they should not become discouraged in their field of activity, and that for good reason, as we shall see. Rather they should strive to improve in their vocation, and keep their chin up.

Many young people do become a success in life. They have set a definite goal before them. They exert every ounce of energy that is in them to become a skilled tradesman. They look for opportunities. They save to buy the best of tools. They acquire increasing skill in the school of daily experiences. They remember their failures to stay clear of them the next time they might be apt to make them. They make use of knowledge gained, in order to rise still higher on the ladder of achievements. They do well in sensing their own responsibilities in developing their talents and abilities.

However, all young people, especially christian young people, will do well to keep in mind that it is God, Who instructs him aright and teaches him. This is true not only of the farmers as presented in the book of Isaiah, but of all tradesmen who strive to become skilled in their chosen field of labour. For God, the creator of the universe, has established His laws in every sphere of human endeavour. These laws every worker must learn to discern. This knowledge must be obtained, even by the so called naturally-born carpenter, or mechanic, or farmer. And all knowledge is from God, even though God may employ a master-cabinet maker or master-farmer to teach fellow-workers to learn a certain trade.

Fellow-workers, we will do well to ask God for that much needed instruction and teaching from day to day. While upon your knees in prayer, do not fail to ask God humbly for that instruction. God approves of those who humbly seek Him also in matters of everyday natural living. And this blessed knowledge will keep the most skilled worker humbly, and encourage him who may be less talented. It will keep many from being filled with sinful jealousy. It will make for better relationships among the workers, and create a sphere of satisfying joy and happiness.

John Ehlers

INTEGRATIE

(Vervolg van pag. 1)

na deze wereldstrijd Europa verlaat!

De spanning ontstaat gedeeltelijk juist hierdoor dat men dit sterke verschil zich niet bewust is. De oudere immigrant is geneigd de nieuwere te verwijten dat hij uit een andere wereld kwam dan waaruit hijzelf of zijn ouders kwamen, en ook dat hij in deze "nieuwe wereld" andere omstandigheden aantreft en andere wensen heeft dan die indertijd heel normaal waren.

De immigrant van na de tweede wereldoorlog verwacht inderdaad andere dingen dan zijn immigrant-collega van een generatie terug. Hij verwacht royaler dingen. Hij voelt er niets voor in een soort hut te wonen die hij zelf heeft moeten bouwen. Hij wil wel bouwen aan zijn eigen huis, maar dan moet dat huis door een architect ontworpen zijn, en hij moet er dadelijk een frigidaire en een electrische "stove" in kunnen zetten. Hij voelt er vaak ook niet veel voor om op het land te gaan werken als hij uit een "geciviliseerde" stad komt. Hij wenst een kantoorbaan bijvoorbeeld. Hij verwacht een zekere luxe, een geregeld bestaan, een snelle gang naar een goede positie.

De old timer betreurt dit met een zekere verbetenheid. Hij verwijt die nieuwe lui stilletjes dat ze hier hun bedje gespreid vinden. Dat ze al meteen een eigen car hebben, die werkelijk nog niet eens zo heel erg verouderd is wat het model betreft.

Waarom, dat kan hij soms niet verkroppen, waarom moeten die nieuwe immigranten het nu zoveel gemakkelijker, vlotter en anders hebben dan hij zelf toen hij hier indertijd aankwam!

Daar komt nog wat meer bij. Menig immigrant van de laatste jaren heeft er moeite mee voldoende eigen initiatief te ontplooien, althans meer moeite dan zijn lotgenoot van enkele decaden terug. Misschien komt het omdat hij uit een "geleide" maatschappij komt. In ieder geval hij komt uit een geurbaniseerde en geindustrialiseerde maatschappij. Hij is gewend aan een vrij sterke mate van leiding van "bovenaf", aan physieke veiligheidsmaatregelen die voor hem zijn genomen en aan wat al niet meer voor andere maatregelen die hem beschermen en beveiligen moeten. Niemand mag en kan van hem verwachten dat hij dat waarin hij opgroeide zo maar ineens van zich zal afschudden en een ander mens zal zijn.

Zo is er dus een botsing en een spanning. Wanbegrip en onkunde, misverstaan en onwetendheid spelen daarbij een belangrijke rol.

Speciaal onder de Duitse immigranten, waarover wij het hier in vergelijk met onze Nederlandse het speciaal hebben, kan deze botsing - zeer begrijpelijk - vrij fel zijn, en de integratie tegenstaan. Prof. Friemann, die als Duitser van afkomst het wel weten zal, wijst erop dat de Duitsers, wanneer zij niet door strikte en vaste discipline bijeen worden gehouden, vroeger en vandaag, de sterke neiging hebben te desintegreren in fel tegenover elkaar staande fracties.

Het waren slechts enkele aanduidingen. Maar het kan ieder duidelijk zijn dat er hier een probleem is. Het probleem van de zgn. geleide integratie waarover we in onze kringen de laatste tijd nogal eens wat horen. Wat zal de overheid in dit opzicht kunnen en moeten doen? Moet het laat-maar-waaien-systeem dat wordt gevolgd het doen? Moet het zoveel mogelijk overgelaten aan vrij initiatief van kerk en club en particuliere instelling? Vragen te over.

Maar de winst van het nadenken over deze vragen is en kan zijn dat we scherp beseffen dat wij Nederlandse immigranten de enigen niet zijn die bij dit probleem betrokken zijn. De integratie is een modebegrip, maar niet alle mode is uit de boze. Integratie is een van de hoofdproblemen van Canada geweest al enkele eeuwen lang. Het is het vandaag nog. Maar wie zal durven ontkennen dat juist ddarom de historie en de ontwikkeling durven ontkennen dat juist daarin Canada uitermate spannend en boeiend is?

M. Vrieze

An International Immigration Conference starts on

A HOT DAY IN NEW YORK

The mercury bubbled up to 90 at 1 P.M. shortly after I arrived in New York, making it the hottest June 10 in the local weatherbureau's history. The discomfort index stood at 79 at 3 o'clock; at 70 ten percent of the people become effected by heat and humidity, at 75 half and at 80 all.

In spite of sizzling streets I walked the distance of 16 blocks to the Pennsylvania Railway station and back at the busiest time of the day just to see how it feels to be in one of the world's largest cities on a steaming day in June and I must admit that I would have preferred to be in a little rowboat on a small lake somewhere in Northern Canada.

Large cities never had my affection. I always get lost in them because I don't care for them. The smell is often offensive, the noice annoys me, people are indifferent and unfriendly, you can't even strike up a conversation with a taxi driver and your waitress is too busy to remember that you ordered tea for breakfast instead of coffee. The city lacks the friendliness, the coziness of the small town and to an occasional visitor it seems dull ,impersonal and mechanical. When I walked on big, boastful Broadway I felt like an ant, laboriously carrying out his allotted task among other ants in a large pile of sand.

Yet I didn't pity myself too much first of all because my suffering was self-inflicted and also because the experience was worth the sacrifice. Never before had I seen such a variety of human beings in so close proximity. The wide walks teemed with representatives of many nations: brown, white and yellow. On the surface race problems didn't seem to exist: all suffered from the same heat and all appeared to be seeking the cooler spots without success. Ants we were in a large ant hill.

An Italian street vendor dripping wet, yelled out his monotonous slogan: "50 cents for each number". The number referred to was a rubber affair in the shape of a fish, cruelly reminding pedestrians of joys unattainable. An East-European sold papers, displaying all over his little stand the one which announced in bold type that some one had killed his wife with a sword: "Read to-day's murder story, read how he did it".

I passed the highest buildings, towering far above the street. People live there, forty, fifty and more stories up, work there, every day, all year long. Almost next to these sky-scrapers a Chinese fruit dealer crawls daily in and out of his subterranean store like a mole out of his burrow.

The bookstore of a white man displayed in its window the sordid literature of our day with in the midst of it a prayer book and a rosary with the body in shiny metal of the crucified Lord.

Down in the old station the heat was almost unbearable but an ice-cold orange drink from an automatic vending device brought welcome relief.

By the time I reached the street again all offices, factories and stores had sent their personnel home for the day. Young women and older ones rushed home together with all types of male workers and business officials. Bearded rabbis with solemn countenance rubbed elbows with dusky Puerto Rican labourers. Taxi cabs slithered between other vehicles to beat the stoplights. Crossing streets at certain points was undertaken at the risk of one's life. A crippled old negro for whom the period of grace between two reds was too short, was almost run down by a racing driver. No one paid any attention.

Back in my own room on the 12th floor whither I was conducted by a sour southern European in a stuffy elevator I was met by a breeze through my window which carried along the smell of gasoline and the sound of a nervously thumping electric hammer breaking up brand new pavement. Being the only place where relief of some sort was to be had I settled down before the open space and looked out. Across the street a 48 story structure was in the process of being erected. In order to see the top I had to go down on my knees. Altogether out of place were a trooper and his horse, watching the traffic.

I was sincerely hoping that the night would bring some comfort, but it didn't. There was no let-up in the street noices, in fact the sound of rushing traffic never stopped. It reminded me in a melancholy way of a waterfall close to whose constant roar I had slept one night in Trail, B.C. but without producing the effect one feels in the mountains of the West. How I longed for the smell of the woods and the cry of the loon. But there was none. And tomorrow we had work to do in New York in the midst of a heat wave.

★

The seventh "International Conference of Non-Governmental Organizations Interested in Migration" met during the entire second week in June in one of the commodious conference rooms of the United Nations' building. A more suitable place is hardly imaginable. Situated on spacious grounds at the banks of the East River it may easily be reached by car or bus from down-town New York.

Whether or not the entire structure can be classified as a beautiful building is purely a matter of taste. It is modern, unique and impressive. The inside is magnificent, roomy and well equipped.

The N.G.O.'s met in a room with twice the floorspace of a good-sized church. Delegates had seating space reserved on a long table in the shape of a horse-shoe, on which microphones were placed at regular intervals. Interpreters were available to translate speeches from French into English.

Some sixty organizations belong to this international body. All are non-governmental and all are interested in migration in the broadest sense of the word, such as refugee care, consultation, child welfare, charity, citizenship, immigration, social research, labour welfare, mental health and other subjects. The main theme for this conference was "International Migration and Public Opinion — an Educational Challenge" or as the president expressed it "an education-in-depth of world public opinion on the whole question of human migration".

Apart from the representatives of the member societies there were present delegates from the United Nations and Inter-governmental organizations observers and visitors.

Seven Protestant, Catholic and Jewish denominations are active in conference work through 19 societies. Besides that the Christelijke Emigratie Centrale in Holland is a member in good standing and its secretary, Mr. T. Cnossen, is one of the people who has advocated strongly to strengthen the Protestant witness in this international body.

It is noteworthy that the general opinion among the various groups was that movements of large numbers of people from one country to another is not a thing of the past. The tremendous increase in world population will make it necessary that big countries with small populations, like Canada, will have to keep their doors open for people from the overcrowded lands of the world.

Next year the attention will be focussed on the refugees of the world. The members of the N.G.O. see it as their task to help in the first place the unfortunate ones who were driven out of their countries for political, economic, religious and other reasons, the sufferers who lost most if not all of their earthly possessions, many of whom are destitute, afflicted, tormented and some of whom actually live in dens and caves of the earth. Their numbers run into millions. World Refugee Year will make an effort to arouse worldwide interest in the plight of these outcasts to that legal and other barriers be removed in order to have families reunited who were separated during many long years and conditions be created by which they may become useful citizens.

Here is a task for all the Christian Organizations who are actively engaged in migration work and for the churches, a task of Christian compassion for the sufferers of our age.

J. VanderVliet.

ANKE

door

FOKA VAN LOON

(42)

KORTE INHOUD: Anke gaat trouwen. Wij hebben al heel wat met haar meegemaakt. Op school was ze bijdehand en de meester wist het klaar te krijgen, dat ze naar de Mulo ging, een uitzondering in die tijd op een Noord Hollands dorpje, waar haar vader smid is. Haar vriendinnetje stierf jong en Anke groeide op als een ernstig en gevoelig meisje, dat er niet tegen kan, als iemand haar wat hardhandig aanpakt, zoals haar moeder soms zo nors kan doen. Anke's vader begrijpt haar beter en als ze haar bruidsjapon zit te naaien, herinnert ze zich zijn liefdevolle raad, om zich toch niet overal zo aan te stoten in het leven. . . .

• • •

Dat vader gelijk had, heeft Anke meer dan eens met schade en schande ondervonden. Ze bedenkt dat Harry, zonder dat hij 't zich bewust is, een sterk aanhanger is van vaders leer. Daarom besloop haar wel eens de hinderlijke gedachte, dat hij niet vrij is van oppervlakkigheid, om zich even later diep verootmoedigd te voelen, als hij met z'n natuurlijke goedhartigheid haar talrijke kleine oplettendheden bewees of met een grap handig een pijl uit moeders koker voor haar pareerde op 't schild van z'n evenwichtige vriendelijkheid. Nee, Harry zal niet de oorzaak zijn, als we geen harmonisch paar worden, peinst Anke. Hij heeft alle vereiste factoren! Maar zij? Om Anke's mond trilt een olijk lachje. Wanneer Harry hier was en ze zou hem die vraag voorleggen, dan zou hij leukjes antwoorden: "Pas op, denk geen kwaad van mijn vrouw!" Het is moeder soms erg genoeg, dat Harry zo onvoorwaardelijk overtuigd is, dat ze een schat van goede kwaliteiten bezit. "Je make d'r een afgodje van!" waarschuwt ze hem meermalen, want hoezeer ze ook met haar aanstaande schoonzoon is ingenomen, toch kan ze niet nalaten ook eens een scheutje alsem te mengen in zijn beker vol parelend geluk. Dat kan Anke moeilijk rijmen, maar mevrouw van Dalen zelf weet wel, waarom dat is. Ze is schrander genoeg en ze heeft wel gemerkt, dat in de verhouding van Harry en haar oudste meisje hij degene is, die welbewust en met heel zijn mannenhart lief heeft. "Ik hou er helegaar niet van dat meidjes als een klis an d'r verloofde hange, vooral niet in 't bijzijn van een aâr, maar zo koud as jij naast die jongen zitte, heb ik 't nog niet veel meemaakt," verweet ze Anke eens. "'t Lijkt bij tijden of je meer op hebt met Jan dan met hem"!

Anke's argeloze vraag: "Hoe wil Moeder dan toch, dat ik m'n eigen aanstel?" ontwapende haar.

"Och, je bent nog een kind!" mopperde ze, "en daar komt nog bij, dat hij je knap verwent!"

De slotsom van al vrouw van Dalens bedenkingen blijft echter steeds deze, dat haar dochter goed klaar is met een borst als Harry! Uitgenomen de strubbelingen, die als voortvloeisels van haar stekelige natuur moeten worden beschouwd, heeft ze haar toon gewijzigd tegen Anke. Het samen overleggen schiep een gemoedelijker sfeer en de gedachte, dat Anke haar bestemming, die in het oog van de smidsvrouw enkel en alleen in het huwelijk ligt, zal bereiken, heeft rust gebracht. Ze is nog wel rijkelijk jong, maar ja, nu Harry die prachtige aanstelling kreeg en daardoor zijn salaris aanmerkelijk zag stijgen zou het kant noch wal raken, hem kamers te laten zoeken in die vreemde stád. Dat was de mening, vooral van de wederzijdse moeders. Anke is zelf eerst meer geschrokken, dan dat ze blijdschap toonde, toen Harry met z'n trouwplannen voor de dag kwam.

Langzamerhand echter werd ze vertrouwd met het onloochenbare feit, dat ze binnenkort een Mevrouwtje zal zijn met een eigen huishouding en als zodanig zich zal moeten laten gelden. Vooral nu de tastbare bewijzen in de vorm van linnengoed en allerlei andere onmisbare dingen zich dagelijks opstapelen, begint de nieuwe staat haar toe te lachen en verliest ze zich gaarne in velerlei bespiegelingen. Deze middag vooral geeft haar schone kansen om onder 't werk naar hartelust te dromen. Moeder en Meikie toeven op de zolder en stellen zich daar te weer tegen al 't stof, dat zich in de winterdagen ophoopte. 't Moet voor de grote dag in alle hoeken en gaten van 't huis schoon zijn. Anke is vrijgesteld van mee te helpen dit voorjaar. Als zij haar uitzet tot in de puntje verzorgt, zal haar moeder tevreden zijn. Ze heeft 't laatste jaar een naai- en knipcursus gevolgd in de stad. Het kunnen omgaan met de naald wordt door haar moeder verondersteld te zijn een noodzakelijk onderdeel van haar uitrusting. Anke was 't hier wel mee eens, maar 't volbrengen van die eis kostte haar toch meer inspanning, dan Moeder vermoedde. Haar aanleg voor handwerken was nooit bijster groot. Ze getroostte zich echter die moeite graag, niet alleen omdat ze het nut er van inzag, er waren aan die wekelijkse uitstapjes nog andere geneugten verbonden ook. Na afloop van de les stevende ze rechtstreeks naar de boekwinkel van Tine Wijers' papa en liet daar zeer onladylike het van ouds bekende schoolfluitje horen voor de ramen der etalage. Na enige wachten sloop dan vaak als een dief, die vreest voor ontdekking, Tine de deur uit, haakte haar arm door die van haar gewezen schoolmakkertje en zo zwierven die twee dan te zamen gezellig door de stad. Ze amuseerden zich er mee mijnheer Leens, als ze hem passeerden te begiftigen met een stijf, genadig knikje, terwijl ze op de hoek van een straat eens zo'n langdurig onderhoud met hun geliefde "peper en zout" hadden, dat een politieagent hen moest waarschuwen, daar ze met hun drieë op ongeoorloofde wijze het trottoir versperden. Het kittige oude heertje lachte als een kwajongen en ging er zwaaiend met zijn hoed op een holletje van door. "Dag meisjes. 't Deed me deugd jullie eens weer te zien."

Anke geniet in haar eentje nog na bij de herinnering. Wat keek hij vreemd op toen hij de gladde ring aan haar hand ontdekte: "Daar laat m'n mensenkennis me toch danig in de steek. Het nonnetje van de klas — neem me niet kwalijk, Anke — doet het eerst van allen de grote stap. Welke Don Juan heeft dat weten klaar te spelen?"

Toen heeft ze met vuur Harry's verdediging op zich genomen. "Don Juan was geen trouwe ridder, is 't wel. Dan verdient mijn Harry die benaming niet!"

"Peper en zout" vatte in komische wanhoop zijn hoofd in zijn handen en riep: "O, wat heb ik gedaan! Vergeef het een oude man, meisje! Hij gelooft dadelijk, dat jij niet de verloofde zou kunnen zijn van een jongmens met een al te ruim hart!"

Wat er voorviel in haar snel vervlogen verlovingstijd houdt Anke zo zeer bezig, nu niet de jachtende stem van haar bedrijvige moeder haar tot meerdere spoed maant, dat ze niet eens bemerkt, hoe de deur der kamer voorzichtig wordt geopend.

Pas als een paar handen zacht op haar ogen worden gelegd, keert ze tot de werkelijkheid terug, echter zonder enige schrik. 't Is Harry. Ze kent de druk van die handen. Ze vat zijn polsen en buigt haar hoofd achterover. Het meisje in zijn armen en de aanblik van al dat witte soepele goedje brengen hem in een roes van verrukking, zodat er gevaar dreigt voor het japonnetje, dat Anke niet tijdig in veiligheid kan stellen. Ze uit een gedempt gilletje: "Harry dan toch!" (Wordt vervolgd.)

PRESERVING OUR NATURAL RESOURCES

Arie Verdun P. Eng.

Waste of goods and materials is found in every community, but there is a vast difference in degree of thriftiness in one country and another. This difference is baffling many an immigrant, who came from an "old country" in Europe to the wealthy countries of North America. He expected and finds an abundance of food on the tables, but does not understand why so much good food is so readily thrown away untouched.

When he starts his first job in the construction of buildings, he may detect numerous cases of waste. Good lumber, used as packaging material or for temporary structures, is just burned. Short ends of conduit are scrapped, although joining several pieces is economical. An electrician drops a full box of fasteners, but does not even bother to bend down and collect the bulk of his screws.

When he becomes employed in the manufacturing of industrial products, he may conclude that a little more ingenuity would in several cases, find an application for rejected parts of initially created scrap. The quantities of wasted paper and the early discarding of office supplies, such as five inch pencils, may astonish him. In buying appliances, he finds himself in the dark about the performance which he can expect for a given energy input, or, as with oil furnaces, what the fuel consumption will be for the rated output. No completed manufacturers nameplate tells him the story, while the salesman might try to ignore the issue diverting the customer's attention to other features.

When his observation in such a way clash with his own ideas about what can and should be done he may consequently, depending on his abilities, drive and temperament, start aiming less or more vigorously at improvements, only to discover that in many cases his ideas are considered queer. The result is often that the immigrant stops talking about waste and more efficient ways of using energy and goods. Even worse, gradually he himself starts to conform and to practice what he condemned before; he begins to accept the products which he needs without even questioning the efficiency of the operation performed.

That these things happen is most regrettable; not so much because of the personal frustration involved, or because of the effect on incidental costs and profits, but rather on account of the incalculable damage to our present and future *national economy*.

The criticized attitude of negligence is based on the misconceptions that our natural resources are inexhaustible and that regular replacement of short-lived consumer goods is necessary in keeping us all happily busy.

Both fallacies deserve our attention.

Magic juggling does not work.

We do well to remember that no contractor or manufacturer has a magic wand, enabling him to juggle timber or minerals out of a hat. Even a material so common as water has to be thought of as a natural resource of vital importance and a treasure; the supply of which — in certain areas — is limited.

That our Canadian national resources are incorrectly considered inexhaustible was brought home convincingly by Mr. Robert F. Legget of the National Research Council, in the Sixth Wallberg Lecture 1). Although he was speaking on the E n g i n e e e r ' s Stewardship with regard to the resources for tomorrow, Canadians in e v e r y w a l k o f l i f e should take time out to follow Mr. Legget's reasoning. His warm but realistic message deserves considerably more attention in a much wider circle than has been the case so far. In his lecture we are confronted with some hard facts. More than ten years ago the United States passed a "point of no return". "For the first time its total production was less than its total consumption. Inevitably, as time goes on, the deficit will steadily increase". We can hardly believe that close to 20 tons of material (not including water) is used every year, directly and indirectly, by every man, woman and child in the United States.

If we want to learn by the experience of others — no doubt the smarter way — we will have to act instead of to relax, telling one another that we should not worry so much. We have every reason to believe that in Canada even more material is used per head of population, in view of our exports of minerals and semi-finished products. It is our social duty to be concerned. We may admit that our country is very favourably situated with regard to its non-renewable resources such as oil, gas, minerals etc. We are probably still a long way from that 'point of no return'. However exactly that should make us the more anxious to use well, all that we have and to eliminate waste in the form of materials, which can never be replaced, whenever we have the opportunity.

Far from being discouraged, we should never stop promoting a wise use of both renewable and non-renewable materials. We should remember that the prevailing misconceptions about reserves are a carry-over from the past, when every one of the few, scattered immigrants in this wide new world was a frontier man; when avoiding waste simply was impossible and impractical. Times have changed, but man, gradually accustomed to more and greater luxuries as well as to waste, did not change accordingly. His resistance to change combined with his fear to be different made him continue walking, where nobody cares. Fortunately economic conditions, changing with times, sometimes work as eye-openers, where nothing else can awake.

Inspiration may be found in a few examples of successful Canadian initiatives, showing the importance of well-aimed efforts.

Some sixteen years ago, Douglas firs were used exclusively by B.C. plywood manufacturers, and then only when the trees were 30 inches or larger in diameter. These were peeled down to 12 inches, while producing veneer, and the bulk of the remaining cores was burned. John Bene, a 47 year old Hungarian immigrant, who arrived in 1938, started to use these rejected cores, peeling them down to 4 inches and applying his waste for paper manufacturing. He thus contributed in preserving our resources.

Another immigrant, Leon Koerner, used hemlock, now known as 'Alaska Pine', a tree which was not considered suitable for its present applications. As a result the yield of the forests increased considerably.

For all their pioneering, Bene and Koerner still rank as newcomers alongside the business genius Harvey Reginald Mac Millan, who became B.C.'s first forester in 1912. Lateron he was the first to try patch logging in B.C. and one of the first to try turning waste into pulp.

Recently, the appearance on the market of a new forced air oil furnace 2) marks the growing awarenes of the waste of fuel in ordinary home heating equipment. Requirements for efficient combustion include that the right amount of fuel combines with the oxygen of a correct quantity of combustion air. If more air is pushed through, losses occur, because the surplus is heated unnecessarily before it leaves the chimney. If an insufficient volume is admitted, the hot gasses contain too much unburned fuel.

Since each particle in the oil fog should have a good opportunity to combine with its share of the combustion air, not only the quantity of air, but also *the way in which it enters* is important.

Now the combustion part of the new furnace distinguishes itself from other makes, in that the air is not pushed through, but *pulled out* of the system, thus improving the mixing intensity, and increasing the combustion efficiency to around 90 percent — compared with 70 — 80 per cent on well-built regular furnaces —. Hardly any fuel is wasted and no soot is formed at all.

But there is more. The absence of soot has enabled the manufacturer to completely redesign the heat exchanger, as a result of which a much larger portion of the generated head is transferred to the circulating room air. An interesting aspect of this design is the similarity with the construction, developed in 1947 by a simple Dutch blacksmith, Mr. Dorus Vroling in Hem, N.H. The secret lies in the desired turbulence of the hot gases in a hollow cylinder, build around the combustion chamber proper, causing the gas temperature in the chimney to drop to a safe low of 300 °F.

When switching to this furnace, the reduction in fuel consumption for a given required output will easily amount to 25%.

ECONOMY NOT SERVED BY PRODUCING FAILURES

The second misconception appears to be even more contagious than that about our resources being inexhaustible. A majority of Canadians seem to think that making consumer goods in such a way that they must be scrapped within a relatively short time is necessary

(Continued on page 7.)

Wat ik zag in Rusland

Door Rev. Paul Smith, D.D.

⑥

Vrijdag was de grote dag. Een sfeer van verwachting was overal te merken. Het was de een-en-veertigste verjaardag van de Sovjet Unie. De versiering was prachtig — als je van rood houdt, tenminste. En als je niet van die kleur houdt was het in elk geval indrukwekkend. De vlag wapperde van gebouwen in parken en straten, ter ere van de feestdag. Zoals ik al gezegd heb waren er portretten van Lenin en Marx aan alle kanten en af en toe zag je een hele zijkant van een gebouw versierd met de reusachtige portretten van de vijftien leden van het Presidium van het Centraal Comite — de mannen die Rusland regeren.

☆

(Een serie reisverhalen met toestemming vertaald uit PEOPLES MAGAZINE)

☆

PASSENCONTROLE

Er waren zeven toeristen in Hotel Leningradski en ons werd een vrouwelijke gids met drie auto's toegewezen om ons te brengen naar Hotel International dat aan de route ligt, waar de grote parade gehouden zou worden, twee straten vanaf het Rode Plein.

We waren nog geen tien straten ver gegaan toen de auto's werden aangehouden bij een barricade en we moesten uitstappen om de rest van de weg te lopen. Op elke straatkruising stond een nieuwe rij soldaten dwars over de straat en een paar officieren om de passen te controleren.

Slechts een beperkt aantal mensen werd in het centrum van de stad toegelaten om de parade te zien. Wij hadden geen passen, maar onze gids wist ons er telkens door te krijgen en wij volgden haar maar. Maar tenslotte werden we tegengehouden door een grote, norse officier die er kennelijk op uit was, ons te laten voelen hoe hoog hij wel was — zo vind je ze in elk leger. Het meisje vertelde hem precies hetzelfde als aan de vorige posten, maar hij liep weg en wilde niet luisteren. Tenslotte liet ze ons allemaal staan op een koude straathoek en ging hulp halen. Ongeveer een kwartier later kwam ze terug met een van de hogere functionarissen van Intourist die in staat bleek, de officier te bewegen om ons door te laten.

PARADE IN MOSKOU

We gingen naar de tweede verdieping van Hotel International en sloegen de parade gade door de ramen van de diningroom. Verschillende malen was ons gezegd, dat we geen foto's van het militaire gedeelte van de parade mochten nemen maar dat we vrijelijk de demonstratie mochten fotograferen. Maar niemand schonk enige aandacht aan deze order — een typisch Westerse houding ten opzichte van gezag — en iedereen die een camera had gebruikte die van het begin tot het einde.

Feitelijk was het militair gedeelte maar een klein onderdeel van de parade. Er waren een paar honderd soldaten, wat voertuigen die op jeeps leken en misschien een vijftig trucks met raketten. De soldaten en de voertuigen waren in ongeveer vijftien minuten voorbij en werden onmiddellijk gevolgd door de volksdemonstratie, die verscheidene uren aanhield. Duizenden mensen mannen, vrouwen en kinderen schuifelden voorbij, vlaggen zwaaiend en banieren en spandoeken dragend. Ze marcheerden niet, ze schuifelden. Een formatie was er niet. Soms moesten ze stil blijven staan omdat er een opstopping was en soms renden een paar honderd mensen de straat door, om hun voorgangers in te halen.

De spandoeken riepen om wereldvrede. Op sommige waren leuzen geschreven over de nationale plannen voor productie in de toekomst. Een geweldige globe werd meegedragen, met de vlaggen van allerlei landen erop geverfd, een reusachtige vredesduif en een rubber raket erbij als welsprekende symbolen.

De mensen zongen en riepen slagzinnen terwijl ze voorbijtrokken. Het was iedere keer hetzelfde — vlaggen, spandoeken, liederen en slagzinnen. De mensen keken gelukkig en tevreden, ja zelfs vol zelfvertrouwen.

Wat de meesten van ons, in de buitenwereld, vergeten is, dat er een complete volwassen generatie in Rusland leeft, die nooit iets anders gekend heeft dan het communisme. Als een man niet ouder is dan zestig jaar, dan heeft hij in zijn volwassen leven nooit iets anders beleefd dan een communistisch regiem. Dat is misschien wel de voornaamste reden waarom deze mensen niet klagen. Ze hebben nooit wat beters gezien. Ik heb al gezegd dat hun kennis van de vrije wereld ongelooflijk gering is.

DE SUBWAY

Met de subway gingen we terug naar ons eigen hotel. Het is onmogelijk, er een complete beschrijving van te geven. Het is een bijzonder efficient systeem van rails, die stations verbinden welke meer lijken op paleisachtige balzalen dan op stations van een subway. Elk station is verschillend. Ze zijn absoluut adembenemend; ik geloof niet dat hun pracht overschat kan worden. Een ervan is geheel behangen met levensgrote bronzen beelden in allerlei houdingen. Een ander met olieverfschilderijen, voorstellende de oorlogen en overwinningen van de Russen gedurende de voorbije een-en-veertig jaren. Ze zijn van het ene einde tot het andere verlicht met reusachtige crystallen kandelaars, zoals je ze hier en daar ziet in grote deftigheid in de hoofd-diningroom van een eersteklas hotel in Canada of de Ver. Staten.

Het volgende station was een uitstalling van grote muurschilderingen in gekleurd mozaiekwerk. Er is er een met marmer muren en een in porcelein en goudplaat.

Je kunt met deze subway overal heenreizen voor een penny. Er worden meer dan twee millioen mensen per dag mee verplaatst. Op een plaats zag ik marmeren banken waar men op kon wachten voor een trein. Trouwens, er was erg weinig te wachten, want er was elke minuut een trein, maar de gids vertelde me, dat dit een geliefkoosd plekje was voor verliefde paren. Het was er warm en beschut — en er gingen alleen maar twee millioen mensen per dag voorbij . . .

(Wordt vervolgd)

PRESERVING OUR RESOURCES

(Continued from page 6)

for maintaining our high standard of living. The reasoning is, that the dollars must be kept rolling. Making industrial products — say cars — to last twice as long means that there will be a market for only half the quantity of new products required presently. In addition, the demand for semi finished products and raw materials going into the end product will be similarly reduced. Consequently, less jobs will be available and the national economy will suffer.

These arguments however do not hold, because they over-simplify the changes that would take place. We should never jump to conclusions, but certainly not in such a case of vital importance.

In the first place changes would, as a rule, not come suddenly. They would have the effect of slowing down the *increase* in demand. This is particularly true for the ever expanding Canadian market. Where the change is not sufficiently gradual, no increase in production or even a temporary set back may take place. Only in a few cases the decline of activities in the industry will be permanent, and workers will have to learn other trades.

More important is, that we do not live on an isolated island. The impact of foreign competition — think only of the textile industry — is very well known. Tariffs are useful to protect up and coming industries, and have played an important role in the States since Abraham Lincoln. But the long term national interest is not served by protection of the steel and automobile industries. All too often it is overlooked, that we cannot sell to foreign countries, when we do not buy foreign goods. Foreign competition will force us to continue cost reduction programs in industry, and one of the ways is to reduce the cost of the material which goes into the product. A well known example application of this method is the redesign of transformers by General Electric, when a foreign manufacturer invaded its market territory. G. E. did not ask for protection, but told its engineers to roll up their sleeves and start working. Other Canadian manufacturers can learn a lesson from this case of meeting a competitor head-on as well as from Stelco's recent success in reducing losses in blast-furnace operations.

A third consideration is that cost reductions will be reflected in lower prices, which ,together with lower annual depreciations for longer lasting goods, will make money available for other products — a second or third car (let's hope for country driving only!), a boat, a tape recorder and so on.

Most likely, the prevailing misconception can be traced to fear on the part of many workers, who remember the poor economic conditions during the thirties. This is understandable but nevertheless incorrect. The troubles then were not caused by wide use of materials and labour, but by unwise use (speculation) of capital, thus forcing the people to make things last longer.

OUR TASK AS CHRISTIANS

Therefore the few examples of conservation and avoidance of waste should not make us 'praise the day before it is evening', as the dutch saying goes. We should be aware that education, specifically of our young people, is a must, now and in the future. We should remind them of their obligation as stewards of what the absolute Owner has placed at their disposal (Psalm 24:1). In abusing and wasting God's gifts, we tresspass the eighth commandment 3), and in Proverbs 21:20 we read: 'Precious treasure remains in a wise man's dwelling but a foolish man devours it'. We, as the Jews centuries ago, came into a land of abundance, of which we can read in Deuteronomy 8:7-9. Let us use our resources so conscientiously, that even the descendants of our grandchildren can remind one another of the verse that follows, 'When thou hast eaten and art full, then thou shalt bless the Lord thy God for the good land, which he hath given thee'.

1) Robert F. Legget, Director, Division of Building Research, National Research Council, 'Resources for Tomorrow' The University of Toronto Press.

2) Custom Mark II oil furnaces, FIL series.
Iron Fireman Manufacturing Company.

3) Heidelberg Catechism, question and answer 110.

Gehoorzame Economie

Wij willen graag speciale aandacht vragen voor het artikel "Preserving Our Natural Resources" op pag. 6 van dit nummer Hierin worden enkele belangrijke vraagstukken aangesneden. We zouden graag zien dat onze lezers deze dingen nader bezien, wellicht in een discussie in ons blad. Om een dergelijke discussie aan te moedigen willen wij beginnen met het aanwijzen van enkele van deze vraagstukken.

IS VERSPILLING TOEGESTAAN?

In het genoemde artikel wordt een sprekend voorbeeld gegeven op het gebied van verspilling; een werkman die een doosje schroefjes laat vallen, en ze niet opraapt, omdat hij meent, dat het voordeliger is, een nieuw doosje te nemen, dan tijd te besteden aan het verzamelen van de gevallen schroefjes. Men kan dit rekenkundig en economisch benaderen en het ligt voor de hand, dat dan met cijfers bewezen kan worden, dat die man er naast is. Met een paar forse handbewegingen heeft hij waarschijnlijk 80 procent van de schroefjes in enkele seconden weer in zijn bezit. Iedereen kan uitrekenen, dat het loon van de werker erg hoog moet zijn in vergelijking met de prijs van de schroefjes, voordat het punt bereikt is, waarop hij terecht kan zeggen: "Laat maar liggen, ik kan me niet veroorloven, ze op te rapen".

In deze redenering wordt ervan uitgegaan dat de *omstandigheden* de beslissende factor zijn bij het bepalen van het antwoord op de vraag: "Mag die man dat doen?" Wanneer wij op deze manier uitsluitend met cijfers te werk gaan, zullen we in het ene geval moeten zeggen, dat het oprapen van schroefjes de voorkeur verdient, maar in een ander geval kan men ze beter laten liggen.

☆

Een soortgelijke redenering wordt ook gevonden ten aanzien van onze natuurlijke hulpbronnen, de rijkdommen die ons land bezit aan hout, water, metalen en olie enz. *Waarom* zullen we er zuinig mee zijn? Een voordehand liggend antwoord is: "Omdat er anders niet genoeg overblijft voor de toekomst". Maar dit antwoord verliest alle kracht, zodra er iemand opstaat, die met cijfers en feiten kan aantonen, dat er wel genoeg overblijft voor de volgende generaties. Neem bijvoorbeeld onze houtvoorraad, waarvan statistisch wordt aangevoerd, dat zuinigheid geboden is omdat er minder groeit dan er gekapt wordt. Het is voorstelbaar, dat een nader onderzoek zou aantonen, dat de berekening fout was en dat we nog lang niet het punt bereikt hebben, waarop de consumptie gelijk is aan de productie. Zullen we dan ineens zeggen: "Kap maar raak, jongens?" Wat is de maatstaf, waarnaar wij ons richten?

Als christenen belijden wij herhaaldelijk, dat wij ons op alle terrein van het leven willen onderwerpen aan de openbaring van de levende God en Zijn Woord, de Bijbel. Is er een speciaal gebod Gods voor het economische leven? Daaraan wordt onder ons niet getwijfeld, althans in theorie niet.

☆

Voordat wij ons dus gaan verdiepen in statistieken en theorieen van economen, zullen wij eerst het gebod Gods moeten zoeken. We zullen dan zien, dat er in de psalmen staat, dat de aarde en zijn volheid van God zijn, zodat wij er niet over kunnen beschikken, alsof wij de eigenaars ervan zijn. We zien in Genesis echter, dat God de mens heeft aangesteld om te heersen over de schepping. En zo zal hij, die ernaar zoekt, de wil van God aangaande het economisch leven geopenbaard vinden in de bijbel. De econoom die dit nog niet gedaan heeft, mist de belangrijkste studie in zijn leven nog. En de econoom, die deze regels niet in zijn hart heeft — in het hoofd is niet voldoende — kan zich geen *christen*-econoom noemen.

Hetzelfde zou gezegd kunnen worden ten opzichte van de fabricage van producten van geringe kwaliteit, met de bedoeling, dat het geld in omloop blijft. Ook hier kan men de ene redenering tegenover de andere stellen, de juistheid van het inzicht is afhankelijk van de omstandigheden. Kan men doelbewust meedoen aan het produceren van minderwaardige artikelen, als de economie dit voor een bepaald geval als de hoogste wijsheid huldigt? Of is ook hier een richtlijn te vinden in het onveranderlijke Woord van God?

NIET ZO EENVOUDIG?

Economie beoefenen, het klinkt erg belangrijk en geleerd. Het is niet allemans werk, zou men kunnen zeggen. Maar dan vergist men zich, want dat is het juist wel en dat is ook de overtuiging die spreekt uit het genoemde artikel. Het is erg belangrijk, dat iedereen weet, op welke wijze hij moet omspringen met de goederen op deze aarde, waarover hij door God als rentmeester is aangesteld. Als wij zo onze opdracht kunnen zien als het omgaan met de zegeningen van Gods hand, dan is economie ineens heel iets anders, dan het woord ons zou doen vermoeden. Dat wil niet zeggen, dat we kunnen volstaan met de woorden van het lied: "Tel uw zegeningen, een voor een", maar het heeft er wel veel mee te maken.

☆

Ook de ongelovige econoom is het om die zegeningen begonnen, al zal hij het niet zo noemen. Het gaat om goederen, om bezit, om genot en welvaart, dingen waarvan de christen gelooft (weet!) dat het geen vruchten zijn van berekening en ijver, maar onverdiende zegeningen. Maar in psalm 24, waarin gezegd wordt, dat alles aan God toebehoort, staat ook, dat de zegen van God gegeven wordt aan de man, die gehoorzaam is. Het staat misschien nog duidelijker in Psalm 1 en het weerklinkt de hele bijbel door.

Nu is het duidelijk, dat de ongelovige econoom wel geinteresseerd in in de zegen, maar niet in de gehoorzaamheid. Inplaats van dus de zegen te verwachten op grond van de beloften Gods, door in gehoorzaamheid de gebod op te volgen, gaat hij de zaak omdraaien. Hij zal zelf wel zorgen, dat hij de zegen te pakken krijgt, zonder zich om het gebod te bekommeren. De oerzonde, dat de mens als God wil zijn steekt hier zijn kop weer op. De mens gaat "voorzienigheidje spelen". Hij slaat aan het rekenen en bepaalt zijn gedragingen naar de uitkomst van zijn berekening. Zal ik zuinig zijn of verkwistend? Zal de volgende generatie voldoende overhouden? Zo niet, dan moet ik daarin voor-zien, door mijn maatregelen te nemen.

Waar Jezus zegt: "Weest niet bezorgd, want Uw hemelse Vader weet, wat er allemaal nodig is, wees maar rustig en gehoorzaam", zegt de mens "Zo eenvoudig liggen de zaken niet meer; als we niet ingrijpen komt er niets van terecht".

Over deze onderwerpen zou meer te zeggen zijn. Wij hebben hiermee slechts de gedachten gaande willen maken in de verwachting, dat er onder onze lezers zullen zijn, die het gesprek hierover wensen voort te zetten, eventueel ook in de kolommen van ons blad.

Uit de Pers:

VERBROEDERING

Na uitdrukkelijk vastgesteld te hebben dat het gewichtig en dood-ernstig overleggen van de "hoge pieten" uit de kerkelijke wereld hoe het versplinterd Protestantisme tot meer eenheid zou kunnen komen, tot nu toe maar weinig resultaat gegeven heeft vertelt M. C. W. Wegelink uit Brussel in het Vlaamse Evangelische weekblad "De Kruisbanier" op interessante wijze van zijn ervaringen op een ander niveau in het zoeken naar verbroedering. Hij schrijft:

Onze kerkeraad peinsde op een middel om nog een stap verder te gaan en tot een nog directer en concreter ontmoeting te komen. En wij besloten om op Hemelvaartsdag *als gemeente* een bezoek van een ganse dag te brengen aan de piepjonge Gereformeerde gemeente van Boechout. Wij stelden ons met de leiders dier gemeente in verbinding en het antwoord luidde spontaan en enthousiast: "hartelijk welkom!"

Enige zondagen achtereen werd het plan aan de gemeente voorgelegd, elke zondag verschenen er meer namen op de intekenlijst, die tenslotte tachtig personen, klein en groot, bevatte, allemaal begerig om aan dit nieuwe experiment deel te nemen. En zo trokken wij dan op donderdag 7 mei in twee overvolle auto-cars, geëscorteerd door twee particuliere auto's langs een door een heerlijk meizonnetje beschenen weg naar het vóór ons liggend, wenkend avontuur . . . Boechout! Wij hadden er allen van gehoord of gelezen, fantastische verhalen soms, ook wel dingen, waarover sommigen het bedachtzame hoofd schudden. Nu zouden wij dan zelf in het hol van de Boechoutse "leeuw" doordringen . . . *)

Nu, we zijn niet verslonden, maar hebben wel versteld gestaan over de inderdaad verbazingwekkende resultaten die men daar in enkele jaren tijds wist te bereiken. Door de frisse, moderne schoollokalen dwalend, konden wij werkelijk met de oude psalm berijming zingen: "hier weidt mijn ziel met een verwond'rend oog." Uitgekeken klommen wij op naar de "kerk": hier geen imposante pilaren en machtige gewelven, geen gebrandschilderde ramen, waardoor een diffuus, schemerachtig licht komt binnenvallen geen donkere nissen of zijbeuken maar een eerlijke, open vierkante ruimte, waar het licht van alle kanten door heldere vensters binnenstroomt en waardoor je buiten de bloeiende kastanjebomen ziet staan en de witte voorjaarswolken voorbijdrijven (psalm 19): geen donker gebeitste zware kerkbanken, maar lichte en gemakkelijk zittende stoelen, geen hoge peperbus van een preekstoel, maar een ruim, open platform . . . En vanaf dat platform werd ons, verspreid zittend tussen 'n 200-tal Gereformeerde broeders en zusters uit Boechout en Mechelen (die gemeente was nl. ook van de partij) op boeiende en levendige wijze het Hemelvaartsevangelie gebracht door de Geref. predikant Beukema uit Ermelo (Ned.). Een elektrotechnisch orgel begeleidde op voortreffelijke manier de uit volle borst gezongen liederen — één van Joh. de Heer, één psalm (natùúrlijk ps. 47!) en verder 3 of 4 gezangen uit 'onze" Hervormde bundel . . . mensen, wij voelden ons na drie seconden al volkomen "thuis". Herinnerde die zaal boven de school ons niet 'n beetje aan de "opperzaal", waar de zo in karakter en aanleg geheel verschillende discipelen met z'n honderdtwintig tussen Hemelvaart en Pinksteren "eendrachtig" bijeenvergaderd waren?

Na de dienst werd de gemeenschap niet losgelaten, zoals gewoonlijk gebeurt. Onze vier voertuigen nemen, opnieuw door ons gevuld, hun plaats in temidden van een lange file van andere voertuigen — waren het 20 of 25? — van diverse grootte en soorten: kleine, maar gerieflijke busjes met het bijna uitdagend opschrift "SCHOOL MET DE BIJBEL", waarmee alle dagen tientallen kinderen van heind en ver naar de school worden aangevoerd (tjonge, wat was ik jaloers, Boechoutenaren!), reuze autocars van de B.S.M., volkswagens, moordsleden, enz. Zo togen we dan in majestueuze optocht naar het doel voor de middag: een verrukkelijk stukje ongerepte natuur van bos en heide in de buurt van Nijlen. Daar werd eerst het laatste stukje van Hand. 2:46 in praktijk gebracht "zij gebruikten hun maaltijd met blijdschap en eenvoud des harten", waarop uren achtereen werden doorgebracht met sport en spel en aangenaam gekout. Een voetbalwedstrijd Boechout-Mechelen tegen Brussel, vormde op dat menu natuurlijk een piéce de résistance. Het is werkelijk interessant te constateren, hoe een Gereformeerde links-buiten de bal precies op dezelfde manier kan raken als een Hervormde rechts-binnen en hoe een stevige Hervormde knaap middenin de wedstrijd zijn schoenen uittrekt, op sokkenvoeten verder speelt uit vrees gevoelige Gereformeerde tenen of schenen te kwetsen . . . Het mooiste was, dat op het eind eigenlijk niemand goed wist wie gewonnen had. Wat zou het mooi zijn, als alle kerkelijke strijd ook eens op die manier kon uitgevochten worden!

Al met al: het werd 'n kostelijke, onvergetelijke ontmoeting, waarbij de "leeuw", die ik zo straks schertsend opvoerde, een vriendelijke, lange meneer in een keurig zomercostuum bleek te zijn, die met ieder 'n aardig praatje maakte en zich gewillig op een kruiwagen liet rondrijden.

De organisatie was voortreffelijk, aan alles was gedacht, niets vergeten, zelfs een micro was aanwezig en het was mij een vreugde via dat metalen ding onze grote erkentelijkheid jegens onze vrienden van Boechout uit te spreken voor hun warme ontvangst en tevens aan die jonge gemeente iets te mogen vertellen van de manier, waarop 76 jaar geleden onze eigen gemeente in linnen tent en houten barak geboren was. Tegen zes uur klonken door de doodstilte onze diverse stemmen nog eenmaal samen in ons echtgemeende danklied "'k wil U, o God, mijn dank betalen". En daarmee behoorde dan deze oecumenische Hemelvaartsdag '59 alweer tot het verleden. Maar wat wij die dag beleefden, zal vast en zeker doorwerken.

Voor mij staat vast als een paal boven water: samen zingen, samen bidden, samen luisteren naar dezelfde boodschap, maar ook . . . samen uitgaan, samen eten en samen spelen zal de leden onzer verschillende kerken en groepen op één dag nader tot elkaar brengen dan tientallen vergaderingen met theologische discussies en redekavelen over punten, waarover wij het nog steeds niet met elkaar eens konden worden.

Aanbevolen.

*) Gezinspeeld wordt hier waarschijnlijk op de "agressiviteit" waarmee de jonge Geref. kerk te Boechout zich een plaats verovert.

Red. C.C.

Met tweeerlei Maatstaf

De uitslag van de verkiezingen in Alberta heeft aangetoond dat de Social Credit Party zich heeft kunnen herstellen van haar tijdelijke inzinking en thans weer het politieke veld beheerst. Deze ontwikkeling bewijst nog eens ten overvloede dat het politieke denken van de bewoners van deze provincie nog altijd wordt beheerst door de ervaringen in het verleden.

Sedert de "confederation" zijn immers velen met het oog op de invloed van het Oostelijk deel van Canada overtuigd van de noodzaak van afzonderlinge partijvorming. Als gevolg hiervan heeft Alberta steeds argwanend gestaan tegenover partijen die geen zuiver provinciaal karakter dragen. Wie met de historie van deze provincie op de hoogte is zal er zich voor wachten hierover zonder meer een oordeel te vellen.

Men kan namelijk niet ontkennen dat bij de confederation van Canada de economische politiek van de Federale regering vooral de belangen van het Oosten behartigde. Volgens verschillende historici vormde zelfs de confederation een onderdeel van een groots opgezet plan Centraal Canada van een economische impasse te redden.

Uiteraard is er sedert die tijd wel iets veranderd. Maar dat neemt niet weg dat Alberta nog steeds alle besluiten van de Federale regering die het belang van het Westen aangaan met een zekere argwaan gadeslaat. Premier Manning maakte van dit gevoelen gebruik door in zijn verkiezings-toespraken de Federale Conservatieve regering verantwoordelijk te stellen voor de moeilijkheden die Alberta bij haar olieexport ondervindt.

Daarnaast is er nog een andere factor die tot de overwinning van de Social Credit Party heeft bijgedragen. In het bijzonder de Methodistische groepen in Alberta hechten namelijk zeer grote waarde aan het zogenaamde Christelijke karakter van deze partij. Men wijst dan gaarne op het lichtende voorbeeld van de evangelist Aberhart, die als stichter van de Social Credit Party de farmers van Alberta uit de woestijn van de depressie heeft uitgeleid.

Aberhart was ongetwijfeld een bekwaam politicus die veel heeft bijgedragen tot de politieke bewustwording van Alberta. We geloven echter niet dat hij ernaar heeft gestreefd een Christelijke politieke partij te vormen en een poging heeft gedaan op het politieke bedrijf een evangelist'sch licht te werpen.

Inplaats daarvan verklaarde hij in een politieke vergadering in Edmonton:

"Then always vote for the results you want. For if you vote for any scheme, whatsoever, you will merely be passing your opinion on it. And you may be sure that there will be others voting for some other plan and so nothing vital will be done. But add your will to that of other Alberta voters, and together we shall gain power that will move mountains".

De kiezers werd dus niet geadviseerd hun stem uit te brengen op het beginsel-program van de Social Credit Party, doch op de resultaten die men van de arbeid van deze partij verwachten mocht. Zij werden in het onzekere gelaten omtrent de principiele fundering van de Social Credit Party. Als hoogste goed werd aangeprezen het verkrijgen en handhaven van vrijheid en welvaart. En het enige middel daartoe zou liggen in de machtsconcentratie van het kiezersvolk.

VAN HET POLITIEKE ERF

Premier Manning is getrouw in de voetstappen van zijn leermeester en voorganger getreden. Als prediker voor de "Back to the Bible Hour" wijst hij de mensen op het kruis van Golgotha als de enige hoop voor onze verlossing. Doch in zijn politieke toespraken bewaart hij hierover het stilzwijgen. Daarom zullen wij ook tegenover het Methodistische dualisme van natuur en genade in de Social Credit Party de waarheid moeten stellen dat het ganse menselijk bestaan in Christus bestaat en wordt onderhouden.

Het is opmerkelijk dat de Conservatieve Partij in Alberta in haar verkiezings-voorlichting aan bovengenoemde factoren de vrees voor het Oosten en de Methodistische invloed in de Social Credit Party - geen aandacht heeft geschonken. Zij beging ook de fout te wijzen op de kwaliteiten van Diefenbaker die met zijn conservatieve "vision" Canada heeft geleid op de weg naar een betere toekomst.

De Conservatives in Alberta beseften blijkbaar niet dat de kiezers in deze provincie er tweeërlei politieke maatstaf op nahouden en daardoor in de provinciale verkiezingen anders moeten worden aangepakt dan in de federale politieke arena.

De Conservative Party zou daarom ons inziens meer hebben bereikt indien zij een poging had aangewend om het wantrouwen tegen een federaal gekleurde politieke partij weg te nemen. Zij had dit kunnen doen door duidelijk te maken dat juist een Conservatieve regering de belangen van het Westen zou kunnen behartigen, omdat zij gebruik kan maken van haar goede betrekkingen met de regering-Diefenbaker.

Dit ware vooral verstandig geweest omdat de Federale regering door haar handelwijze ten aanzien van Newfoundland in deze provincie veel aan populariteit heeft ingeboet. In Alberta is men bevreesd voor een inmenging van de federale regering in de provinciale rechtsaangelegenheden, ook al geschied deze op indirecte wijze.

Dave Valstar

EEN CONTINENT
WACHT OP ZIJN VERDELING
AANSPRAKEN OP DE ZUIDPOOL

Een continent wacht op zijn verdeling. Een hoog continent, want de gehele zuidpool ligt gemiddeld anderhalve kilometer boven de zeespiegel. Officieel is de Zuidpool nog geheel "vrij" doch door de steeds toenemende belangstelling wordt het vraagstuk van de toekomstige verdeling steeds actueler en er zijn dan ook ongeveer 12 landen die formeel aanspraken op gebieden in de Zuidpool willen maken. Voor een deel baseren de verschillende landen hun aanspraken op de zuidelijke poolstreken, die tweemaal zo groot zijn als Europa, op historische gronden.

De eerste die de Zuidpool ontdekte was de Spanjaard Quiros, die als eerste blanke in 1605 de ijsmassa's aanschouwde. Echter pas in 1773 werd er een groter onderzoek ingesteld door James Cook en sindsdien zijn er geregeld expedities naar het Zuidpoolgebied getrokken om het te doorvorsen.

Op 4 December 1911 was het de Noor Amundsen die zijn vlag plantte op het geografisch puntje van de pool en eerst in 1956 werd deze prestatie herhaald en wel door Admiraal George Dufek, commandant van de Amerikaanse operatie "Diepvries", die overigens over heel wat moderner middelen beschikte dan de hondensleden van zijn Noorse voorganger.

Hoewel het zesde werelddeel voor het grootste gedeelte nog volslagen onbekend gebied voor ons is heeft men de gedachte, dat de Zuidpool waardeloos zou zijn laten varen. Er bestaan reeds aanwijzingen dat er grote hoeveelheden uranium, goud, zilver, kolen en olie gevonden kunnen worden.

Een internationale erkenning van de verschillende aanspraken op de Zuidpool is dus van groot belang en dringend noodzakelijk om mogelijke conflicten te voorkomen. Dat deze conflicten niet denkbeeldig zijn bewijzen de twisten tussen Engeland, Argentinië en Chili in 1948, waarbij zelfs kruisers naar het Zuidpoolgebied werden gezonden.

Als gevolg van de vele expedities zijn er heel wat landen die aanspraak op een gebied maken. De huidige aanspraken komen voort uit een voorstel van de *Canadees* Poirier in 1907. Zijn theorie werd algemeen gangbaar, doch lang niet alle landen erkennen de theorie van de sektoren. Zo zijn er staten die alleen aanspraken willen erkennen wanneer er een blijvende vaste nederzetting op de Zuidpool is gevormd. Andere landen achten bepaalde visrechten al voldoende voor de erkenning van hun aanspraken terwijl ook wetenschappelijke resultaten voorwaarden voor erkenning schijnen te zijn. Dat die aanspraken elkaar overlappen ligt voor de hand. Zo valt b.v. het gebied van de Russische aanspraken in een strook waarop ook reeds Engeland, Amerika, Chili en Argentinië hun rechten willen doen gelden!

Overigens is de verdeling van dit continent maar een ijzige geschiedenis, want waarnemingen op Byrd Station hebben uitgemaakt, dat dit station op een ijslaag staat, die liefst drie en een halve kilometer dik is. De Antarctic is dan ook het grote ijsreservoir van de wereld en door deze onderzoekingen kan men zich een beeld gaan vormen van de totale watervoorraad van onze aarde.

Twee Keer Lachen

Van tijd tot tijd verschijnt in deze rubriek een tekening, die zonder verdere uitleg U aan het lachen moet brengen. Het is de bedoeling, dat U, nadat U uitgelachen bent, in enkele woorden, dus zo kort mogelijk, een passend onderschrift onder het plaatje schrijft, het geheel uitknipt en aan ons toezendt. Het door ons meest gewaardeerde onderschrift wordt bekroond met plaatsing in ons blad en een boek als prijs voor de inzender(ster).

De vorige keer plaatsen we onderstaand plaatje, waarop verschillende inzendingen binnenkwamen. Het beste vonden we de slagzin die we er onder afdrukken:

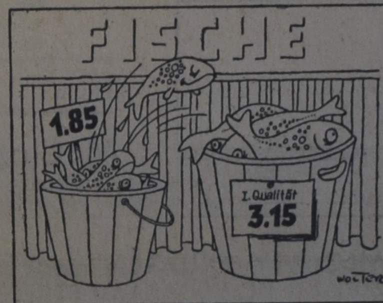

Mensen zijn precies als apen
Eén opent zijn mond, en allen gapen.

Inzenster: Mrs. G. Wittenberg,
Centreville RR 1, Kings Co., N.S.

☆

En hier volgt dan meteen de nieuwe uitnodiging om te lachen en te laten lachen:

Inzender: ____________

McCLARY .. SLAGER'S LTD.

Twee namen . . . één begrip

Inderdaad zijn deze twee namen de laatste 6 jaren voor de meeste Hollanders een begrip geworden, mede door de honderden McClary stoven en fridgen welke gedurende die periode door ons aan Hollanders werden verkocht.

Het aanschaffen van Appliances als fridgen en stoven is in het algemeen een vertrouwenskwestie, en wij zijn dan ook blij dat wij de McCLARY-PRODUCTEN verkopen, die ons de laatste jaren zeer veel tevreden klanten hebben gebracht.

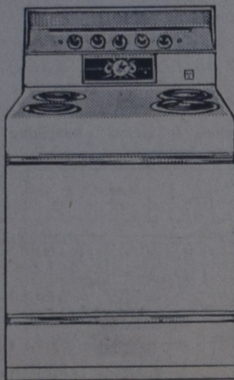
TOT EN MET 25 JULI GAAN WIJ EEN

Speciale McClary Producten Sale

houden, met daarnaast nog bonnen voor de

Gratis Reis voor 2 Personen per K.L.M.

naar Amsterdam - Brussel - Parijs en Londen

De McCLARY-WINDSOR STOVE, 30" wide. Een prachtige zware stove, met bovenverlichting, vol-automatische clock-timer en minute-minder, met de exclusieve 3 JAAR McCLARY GARANTIE.

Fabrieks list price $ 329.95.
Bij SLAGER'S slechts 1 week voor **$ 239.-**

Bijpassende McCLARY-WINDSOR REFRIGERATORS, vierkant model, 11 cub. ft. inhoud, voorzien van een crisper, en uitschuifbare rekken. Een prachtige fridge.
Fabrieks list price $ 299.—.
Bij SLAGER'S koopt U deze fridge voor **$ 249.-**

ALLE McCLARY-PRODUCTEN STAAN IN ONZE WINKEL UITGESTALD. — — KOOP HET BESTE — — KOOP McCLARY

McClary Stoven voor '59

Deze '59 McCLARY STOVE, de 30-95. Deze vol-automatische '59 stove, voorzien van een raam in de oven, automatische elementen enz., is een top product van de McCLARY lijn.

Fabrieks list price is $ 369.95.
Tijdens
SLAGER'S McCLARY WEEK

$ 269.-

McCLARY FRIDGEN voor '59

ZOLANG DE VOORRAAD STREKT

nog enkele 8½ cub. ft.
McCLARY Refrigerators voor **$ 179.-**

Hebt U de prachtige Zero-Zone volautomatische Fridgen al gezien?

Verkrijgbaar in de 10 cub. - 11 cub. en 13 cub. ft.

SPECIALE VOORDELEN VAN DEZE ZERO-ZONE FRIDGEN ZIJN:

- Aparte Zero-Zone freezer compartment, waarin U vlees e.d. voor meer dan een jaar goed kunt houden.
- Defrost automatisch, dus geen geknoei met water e.d.
- Aparte koude zone sectie in de fridge, die alle kruideniers-waren en groenten dagenlang vers houdt.

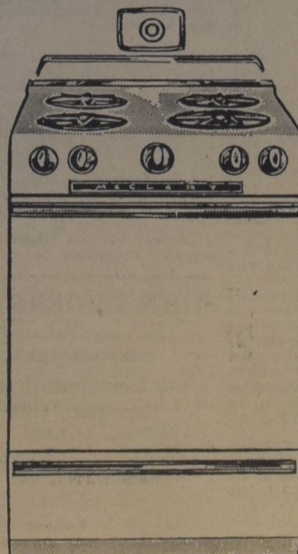
- Extra veel ruimte in de deur voor het opbergen van melk-flessen en boter en eieren, enz. enz.
- Speciale fridge ververser, die het verspreiden van ongewenste geur voorkomt.

Deze super de luxe modellen zijn reeds verkrijgbaar

VANAF

$ 279.-

Alleen tijdens onze McCLARY SALE

ANDERE

McClary Stoven

reeds verkrijgbaar

vanaf

$ 139.-

Voor elke $25.— die U besteed ontvangt U een bon voor onze GRATIS K.L.M. TRIP voor 2 personen HEEN en TERUG naar Holland.

KOM EENS KIJKEN BIJ SLAGER'S LTD., DE ZAAK MET DE DUIZEND EN EEN KOOPJES

SLAGER'S FURNITURE AND APPLIANCES LTD.

645 Barton Street East

Phone LIberty 9-9810

HAMILTON

PIET KUIPERS
Phone FU 3-7062

Hollanders die niet over een eigen vervoersgelegenheid beschikken worden gaarne zonder verplichting van huis gehaald en gebracht.

JOOP DE HAAS
MI 8-6194

KERKNIEUWS

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen naar Kitchener, Ont. W. Vanderkolk te Ingersoll, Ont.

Aangenomen naar Belleville, Ont. J. E. F. Dresselhuis te Lobith, Ndl. Naar Willmar, Minn. R. J. Bos te Halifax, N.S.

Drietal te Kalamazoo, Mich. J. H. Piersma, G. J. Rozenboom en J. C. Verbrugge.

Beroepen te Blenheim Cdt. Albert Huls.
Te Wallaceburg, Cdt. J. Groen.

Beroepen te Acton, Ont. Cand. Jelle Nutma.

Bedankt voor Lafayette, Ind. T. E. Hofman te Calgary, Alta.

Voor Burnaby, B.C. C. Van der Ark of Sanborn, Iowa.

REFORMED CHURCH

Bedankt voor Beaverdam, Mich., U.S.A. J. Blaauw te Hamilton, Ont.

NEDERLAND

Op woensdag 17 juni vergaderde de organisatie ter bevordering van het werk van de Internationale Raad van Christelijke Kerken (I.C.C.C.) in het jaarbeursgebouw te Utrecht. Sprekers op deze jaarvergadering waren Ds. H. J. Hegger en prof. C. Veenhof. Ds. Hegger — een voormalig priester in de r.k. kerk — sprak over het voornemen van de paus tot het bijeenroepen van een oecumenisch concilie. Ds. Hegger zei het te betreuren dat de Wereldraad van Kerken steeds maar weer contact met Rome zoekt daar ook een concilie als het bovenbedoelde met werkelijke oecumene niets van doen heeft. Van overleg tussen de paus en de bisschoppen kan geen sprake zijn, daar de paus alle macht in handen heeft. Heel het concilie is een schijnvertoning. Spreker hoopte op een profetische afwijzing van het concilie door de reformatorische Christenheid.

De andere spreker, prof. Veenhof over Calvijn en de oecumene en belichtte Calvijn als de oecumenicus bij uitstek daar hij kerkscheuring één van de ergste zonden achtte. In de discussie hierop kwam de gedeeldheid van de gereformeerde gezindte ter sprake. Spr. meende dat Calvijn — stel dat hij in onze tijd leefde — ernstig verontrust zou zijn over het feit dat mensen die de drie formulieren van enigheid aanvaarden nog één dag gescheiden leven. Daarom is alle oecumenische activiteit zakelijk onwaarachtig als deze niet gedragen wordt door de begeerte om samen avondmaal te vieren.

Het ledental in 1958 van de Organisatie bedroeg 76 particulieren, 20 kerkeraden, Chr. Geref. (plus 13 donateurs) 7 kerkeraden (Gereformeerd) 4 donateurs, 16 kerkeraden Ned. Herv. (3 donateurs), 2 kerkeraden (Vrijgemaakt Ger.), 2 kerkeraden (Vrij Ev.). Ook werden giften ontvangen uit de Gereformeerde Gemeenten en de Evangelisch Molukse Kerk.

- - - - - -

KORTE BERICHTEN

HONGARIJE — Een delegatie van de Hongaarse Protestantse kerken is op 1 juni naar China vertrokken. De delegatie, die ging op uitnodiging van de Chinese Drie-Zelf beweging, bestaat uit de bisschoppen Tibor Bartha, Zoltan Kaldy De Zendingsdirektor van de Schotse zending in Budapest, Janos Dobos en en de redacteur van het weekblad "Reformatusok Lapja" Dr. Istvan Finta.

ZUID-AFRIKA
VERONTRUSTING

Blijkens een hoofdartikel in "Die Kerkblad", orgaan van die Gereformeerde Kerk in Suid-Afrika is men verontrust over het aantal kinderen dat de kerkdiensten bijwoont. Er wordt op gewezen dat er 's morgens wel een klein groepje jeugd in de kerken aanwezig is, maar dat men ze 's avonds wel op de vingers van één hand kan tellen.

Om aan dit euvel het hoofd te bieden ziet men echter niets in specialisatie, daar dit de jeugd nog verder van de gemeente zou wegvoeren. De oplossing acht men gelegen in een prediking "die so diep en tegelyk so eenvoudig" is dat ook de kinderen met aandacht zullen luisteren.

OP WEG NAAR EEN NED. GEREF. KERK

De vijf gefedereerde Nederduitse Gereformeerde Kerke in Zuid-Afrika hebben op de Gefedereerde Vergadering, die vorige maand te Bloemfontein bijeen kwam een ontwerp Kerkorde aangenomen, die voorziet in de samensmelting van de vijf kerken tot één Nederduits Gereformeerde Kerk in Suid-Afrika.

"VEEL-RASSIGE" RAAD

The Federal Council van de Nederduitse Gereformeerde Kerke heeft er in toegestemd, dat onmiddellijk stappen worden ondernomen om te komen tot een "veel-rassige" raad, waarin alle gereformeerde kerken in Zuid-Afrika vertegenwoordigd zullen zijn. Als leden zullen worden uitgenodigd de Nederduitse Gereformeere Kerke met inbegrip van de niet-blanke zendingskerken en men hoopt dat ook de Nederduitsch Hervormde Kerk, die Gereformeerde Kerk en alle andere kerken met een gereformeerde traditie tot deze raad zullen toetreden.

CEYLON

The Dutch Reformed Church of Ceylon heeft geweigerd mede te doen aan de laatste pogingen van de Wereldraad van Kerken tot uitbouw van zijn organisatie in dat deel van de wereld door het stichten van de SEACC (Raad van Kerken voor Zuid Oost-Azië). Ofschoon the Dutch Reformed Church is aangesloten bij de Nationale Raad van Kerken van Ceylon heeft zij geweigerd in deze met de Nationale Raad mede te gaan.

GROTE INVLOED VAN HET SPIRITISME

BRAZILIE

Naar het weekblad "Time" meedeelt heeft het spiritisme in Brazilië momenteel 3600 centra en bedraagt het aantal aanhangers naar voorzichtige schattingen ongeveer 900.000. Het Spiritisme schijnt in dit land grote opgang te maken omdat het verbonden wordt met het oude geloof aan geesten en goden. Het telt zijn aanhangers onder alle lagen van de bevolking.

> "Het is mogelijk, dat een mens in zijn formele kijk op de Heilige Schrift met allerlei dwaalgedachten rondloopt, maar desniettegenstaande diep leeft uit de inhoud van het Evangelie, terwijl het ook mogelijk is, dat formeel heel sterk de onfeilbaarheid van de Schrift wordt betuigd, zonder dat de inhoud van de Schrift geestelijk geassimileerd is".
>
> Ds. J. Overduin in "Tact en Contact"

Jesus Cleanses the Tempel

John 2:14-17

"Get out! defilers of God's house,
Get out!" the bold man cried,
And with a forceful twist of hand,
Turned tables on their side.
He chased the oxen down the steps,
And hurled a pigeon cage.
No one opposed, no one defied
His godly, holy, rage.
"Get out, ye vile seductive breed . . .
Get out" . . . he cracked his whip.
He kicked a stool . . . the merchants fled
His eyes and iron grip.
He threw their money on the ground,
Smashed boxes to the floor.
He was the conqueror of a crowd.
Fearful they fled his roar . . . .
One man against a vicious throng,
But scattering them abroad.
He was compelling, swift and strong.
He was . . . the Son of God.

T. F. Willius.

Commentary: This poem has the definite merit of presenting the scene of Jesus cleansing the temple in a very lively manner. I think it would do very well as a declamation on an after-recess program of our societies. I hope some of our readers are going to try it. But in case you are one of those, be sure to memorize the poem well beforehand. Speak vehemently during the first part, however, don't yell. Then pause and say the last four lines in a contemplative way.

These last four lines show as a nice aspect the words "one man" at the beginning and the expression "the Son of God" at the end. In this aspect we find the solution of the problem placed before us in the beginning of this poem.

Therefore it has unity of thought, which is one of the basic requirements of poetry.

R. K.

CANADA

De "editor" van de Canadian Churchman slaakt de volgende verzuchting:

De Universiteit van Toronto heeft een studie in het licht gegeven over het gedrag van de Canadezen ten aanzien van het gebruik van alcohol. Uit deze studie blijkt dat de leden van de Anglican Church de leiding hebben op dit terrein.

Steekproeven, gedurende twee jaar genomen, wijzen uit dat 80% van de Anglicanen alcoholische dranken gebruiken.

En dan volgt zijn verzuchting: "It is, we suppose, something to find us Anglicans leading in any field at all, but how we wish that some poll would show that we were leaders in the fields of prayer, tithing, or church attendance!"

J. VanHarmelen.

BOEKBESPREKING

Mary Baardman. De vreugden der kleine dingen. Uitg. Kok, Kampen.

Een vlot geschreven roman over een meisje, dat van zelfopoffering weet. De kleine dingen, die haar eerst ergeren, worden een vreugde later.

Tenslotte vindt ze ook een levensgezel, en dan is de vreugde natuurlijk helemaal groot! Volgens mijn vrouw: een prettig, blij verhaal, bijzonder geschikt voor oudere meisjes, die het Hollands nog goed kunnen lezen.

A. D. J.

HAL. INTRODUCES REGULAR SERVICE CANADA-HOLLAND

Holland-America Line has announced a new regular Trans-Atlantic passenger/freight service from Canada to Rotterdam via Le Havre and Southampton effective January 1, 1960. The S.S. RYNDAM, 15,015 gross tons, has been assigned to this new route and will arrive in Quebec on April 8th. Her first Eastbound sailing has been scheduled for April 11th, with two earlier departures on February 20th and March 19th from Halifax, when Montreal and Quebec are closed to shipping.

The S.S. RYNDAM, which entered service in 1951, has a capacity of 836 passengers in Tourist Class and 39 in First Class. Tourist passengers have virtually the run of the ship, including an entire deck of public rooms. The vessel is stabilizer-equipped and entirely air-conditioned.

Although Holland-America Line ships have called at Halifax for decades, Trans-Atlantic service has been provided from Montreal and Quebec only since 1952, on the basis of one to three departures a year. The new schedule provides for a monthly service on a regular basis.

A preview of this service will be offered November 22nd, when the S.S. RYNDAM makes the Company's Eighth Annual St. Nicholas Sailing.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements	$ 2.50
Marriage and anniversaries	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5 ¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With joyful hearts to our faithful God, we announce the birth of our son

ALFRED JOHN

born June 28, 1959.

Mr & Mrs. J. Reitsma.
Smithers, B.C., Box 754.

On June 8, 1959, it pleased the Lord to take into His glory, through an accident, our dear brother, brother-in-law and uncle

JOHN WILLIAM KLIJN HESSELINK,

in his 27th year.

Isaia 55 : 8—9.

Mr. and Mrs. Gerrit Klijn Hesselink, Tara, R.R. 4,
Mr. and Mrs. William Klijn Hesselink, Hepworth, R.R. 2,
and their families.

De Vrouwen Ver. van de Chr. Ref. Church te Bloomfield, Ont. geeft met leedwezen kennis van het plotseling overlijden van haar medelid

Mrs. BERT FERWERDA,

in de leeftijd van bijna 31 jaar.

Trooste de Heere haar bedroefde man en familie.

Mrs. J. Betten, Pres.
Mrs. Walter Vos, Sec'y.

Tot onze diepe droefheid nam de Here van ons weg een van onze geliefde leden

Mrs. J. SEMPLONIUS.

Moge de Here haar man en kinderen met Zijn vertroosting nabij zijn.

Namens de leden van het "Rehoboth Choir" Bowmanville.

Jongeman in Z.W. Ont. zoekt

KENNISMAKING

met eenvoudig beschaafd meisje van Christelijke huize. Leeftijd 25—29 jaar. Brieven onder no. 1232, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

KENNISMAKING GEZOCHT

met 2 nette meisjes, leeftijd 18 tot 22 jaar door 2 nette jongens. Brieven met foto's worden op erewoord teruggezonden. Schrijf aan no. 1231, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The newly organized Hamilton District Christian Highschool urgently needs a

Bible Teacher

who together with the other teachers is desirous of promoting the cause of Christian secondary education in Ontario.

Applications to be sent to D. Farenhorst, 2 West 4th Street, Hamilton, Ont., Canada.

Gevraagd in doktersgezin van drie personen:

HULP IN DE HUISHOUDING

Inwonend. Niet ver van Ref. en Chr. Ref. Church. Gunstige voorwaarden, goed loon. Schrijf aan Mrs. A. L. MacKinnon, 150 Delhi St., Guelph, Ontario.

Wegens verhuizing nog

ENIGE ORGELS

te koop. Vanaf $ 35.—. W. Braam, 62 Main St. (N.), Acton. Phone 461.

Te koop:

LEDENKETEL (Section boiler)

met stoker enz. $ 250.00. Mr. G. Vander Kooy, Scenic Drive, Hamilton, Ont. Phone JA 7-7273.

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee

Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939
Smithville 246

GEORGE LUNSHOF

Wilt U een

FARM of een HUIS

kopen in Hamilton en omgeving, bezoek of schrijf

JACK BYLSMA

1607 KING STREET EAST
Hamilton, Ont.
LI 9-3894

WIJ HEBBEN ALTIJD FARMS TE KOOP

CH 7-0351 . CH 7-0351 . CH 7-0351

New Location
Wm. UBBENS
Insurance

22 Amaron Ave.,
THISTLETOWN, ONT.

CH 7-0351 . CH 7-0351 . CH 7-0351

U weet toch dat het BESTE en GEMAKKELIJKSTE adres voor het BESPREKEN VAN UW REIS is:

Donway Travel Agency Ltd?

DON MILLS' SHOPPING CENTRE - DON MILLS (TORONTO)

Want: WIJ KOMEN BIJ U THUIS!

Adriaan Limbertie

Tel. HI 4-8467 - huis HI 4-8280

Agent van H.A.L., K.L.M., Oranjelijn en alle andere lucht- en scheepvaartmaatschappijen.

---

134 Acres Dairy Farm

Melkcheque $ 850 per maand en open contract, grote bulkcooler, open (loafing) stallen voor 50 koeien met 4 stal melksalon, 3 tractors, combine, hooipresser en alle machines nodig op het bedrijf. Er zijn ook 350 leghennen met contract voor broederij, gevende een extra inkomen van $ 300 per maand. 8 kamer huis met alle gemakken en dubbele garae. Prijs $ 48,500 met $ 15,000 down., ofwel $ 10,000 met gouvernement hypotheek. Deze farm is spotgoedkoop en belangstellenden doen 't beste geen tijd te verliezen

CONTACT:

Medard Verdegem

3 Benson Drive, St. Catharines - Ph. WE 4-1948, of

S. D. Costen
REAL ESTATE

24 King Street, St. Catharines - Ph. MU 5-5447

---

195 ACRE DAIRY FARM

aan de highway. Grote barns, in prima staat. Klein huis met 5 kamers.

40 stuks vee, prima machinerie, flink melkcontract en bulk tank cooler. Prijs $ 36,000 met $ 8,500 down.

MARTIN DEVOS REAL ESTATE AND GENERAL INSURANCE

T.H.&B. BUILDING DUNNVILLE, ONT.

Phone Bus. 671, Res. 552.

Drukwerk nodig?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 34, Station B
Phone LI 5-4636

Verdien een boek . . .

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt. Maak gebruik van het gemakkelijke formulier op de achterpagina van dit blad.

Onze lijst van Premieboeken

Voor 1 abonnee:

S. P. Akkerman,	Zand en Klei
M. Apperloo.	De laatste tocht
L. H. Stronkhorst,	Kinderen der Mensen
A. M. Briggs,	Het is mijn broeder
Jouke Brouwer,	De nieuwe Aarde
J. Van Doorne,	Het kind Hans
Jo Van Dorp-Ypma,	Domine in Laodicea
M. E. 't Hart	Woningruil
Henk Krijger,	De witte duiven
P. Terpstra.	De kleine Residentie
J. Visser—Roosendaal.	In 't laatste kwartier
Marjorie Buckingham	Broad is the way (Meisjesboek)
P. Terpstra	De einder is te ver
Jo Kalmijn—Spierenburg	Moeder vertelt verder
M. A. M. Renes—Boldingh	Het Licht wint (Kerstverhalen)

Ook als premie beschikbaar een van de volgende "Pocket books" uit de z.g.n. Boeketreeks van Uitgeverij J. H. Kok.

HERLEEFD VERLEDEN door Prof. Dr. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 1
Herdruk volgens de oorspronkelijke uitgave van Jacob en Pieter Keur. 254 bladzijden.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2. 157 bladzijden.
DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door Ds. Okke Jager.
HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door Prof. Dr. J. H. Bavinck.

Voor 2 abonnees:

Arjen Miedema	Gesprekken met Gabriel
Ds J. J. Buskes Jr.	De komst van het Koninkrijk (Bijbels Dagboek)
Ds G. Lugtigheid e.a.	Gebonden Schoven (Bijbels Dagboek)
Dr Elsa Pereira d'Oliveira	Hygiëne van de vrouw
Prof. Dr J. Waterink	Brieven aan jonge mensen

Voor 4 abonnees:

Dr W. M. Kruseman	De wonderwereld der biologie
W. W. Reys	Nederland zoals het was - zoals het is
C. Rijnsdorp	Op zoek naar het geheim
P. W. J. Steinz	De wonderwereld der beeldende kunst

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....